A 97²/97

S. H. LEAGUE.

No. 234. May, 1941.

ഉരിതരഹസ്യം

പരിഭാഷകൻ:
(റവ. ഫാദർ മാത്യു മണ്ണുക്കുന്നേൽ.)

St. Joseph's Apostolic Seminary,
Alwaye, (S. India.)

ഞങ്ങളുടെ പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ.

വി. ജോൺ ബോസ്കോ. ബൈച്ചിയിലെ പുല്ത്തകിടികളിലൂടെ കന്നുകാലികളെ മേയിച്ചുനടന്ന ജോണി, ഇന്നു ലോകമാസകലം യുവജനസംസ്കാരത്തിനും സമുദായോദ്ധാരണത്തിനും വിജയപൂർവം വേലചെയ്യുന്ന രണ്ടു സന്ന്യാസസഭകളുടേയും ഒരു സഥാപകനായ വി. ജോൺബോസ്കോ ആയതു് എങ്ങനെയെന്നും, തെരുവുകളിൽക്കൂടെ അനാഥന്മാരായി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു ദുർവൃത്തന്മാരായിത്തീർന്ന അനേകസഹസ്രം കുട്ടികളെ സുഖനിഷ്ഠയും കർത്തവ്യബോധവുമുള്ള ക്രിസ്തീയപൗരന്മാരാക്കിയതു് എപ്രകാരമെന്നും അറിയണമെങ്കിൽ "വി. ജോൺ ബോസ്കോ" എന്ന ഞങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥം വായിക്കുകതന്നെ വേണം. വില ഫ്രൂപ.

വി. ഫിലിപ്പുനേരി. "റോമ്മായുടെ പ്രേഷിതൻ" എന്ന അപരനാമത്താൽ അറിയപ്പെട്ടന്ന വി. ഫിലിപ്പുനേരിയുടെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതത്തെ പരാമർശിച്ചു്, വിശുദ്ധൻ സ്ഥാപിച്ച 'ഓറട്ടോറിയൻസഭ'യുടെ ഒരംഗമായ റവ. റാൾഫ് ഫ്രാൻസിസ് കെർ അവർകൾ എഴുതിയ Pippo Buono എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് കൃതിയുടെ പരിഭാഷയത്രേ ഇപ്പുസ്തകം.

യുവജനശിക്ഷണം, ദരിദ്രസംരക്ഷണം, ആതുരശുശ്രൂഷണം മുതലായവയിൽ വിശുദ്ധൻ നല്കുന്ന മാതൃകകൾ സർവ്വഥാ അനുകരണീയങ്ങളാണു്. കൂലിവേലക്കാരന്റെ കുടിലിലും വ്യാപാരിയുടെ കടയിലും പ്രഭുവിന്റെ മണിമന്ദിരത്തിലും മാർപ്പാപ്പായുടെ അരമനയിലും വി. ഫിലിപ്പു ചെലുത്തിയ പ്രേരണാശക്തി റോമൻജനതയുടെ ആധ്യാത്മികപരിവർത്തനത്തിനും തിരുസ്സഭയുടെ നന്മയ്ക്കും എപ്രകാരം ഹേതുഭൂതമായി എന്നറിയുന്നതു രസാവഹവും പ്രയോജനകരവുമായിരിക്കും.

ഇരുന്നൂറോളംപേജുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു വില ഒരണ.

«S. H. League.» No. 234. May, 1941.

St. Antony's Monastery,
Alwaye, Travancore,
S. India.

ദുരിതരഹസ്യം(*)

(റവ. ഫാദർ മാത്യു മണ്ണൂക്കുന്നേൽ.)

തിന്മ—ദുരിതങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും പാപങ്ങളും ദുഷ്ടതയും—നമ്മുടെ ചുറ്റും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നുവെന്നതു് അവിതർക്കിതമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. "തത്ത്വശാസ്ത്രം പല വസ്തുക്കളേയും വിമർശിച്ചു വിജയം നേടിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, തിന്മ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തെ തോല്പിച്ചിരിക്കുന്നു." നാം ശ്വസിക്കുന്ന വായുവും കുടിക്കുന്ന വെള്ളവുംപോലെ അത്ര സാധാരണമാണു ലോകത്തിൽ തിന്മ. കവികൾ അതിനെക്കുറിച്ചു പാടിയിട്ടുണ്ടു്; വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അതിനെക്കുറിച്ചു ചർച്ച ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്; തത്ത്വവേദികൾ അതിന്മേൽ തല തല്ലിനോക്കിയിട്ടുണ്ടു്. "നമ്മുടെ ഏറ്റവും മധുരമായ ഗീതങ്ങൾ ഏറ്റവും ദുഃഖാത്മകമായ ചിന്തകളെ അനുകരിച്ചുള്ളവയാകുന്നു" എന്ന ചൊല്ലു് ഉദാഹരിക്കുമാറു സപിൻബേൺ എഴുതുന്നു:

"വത്സരങ്ങളുടെ ആദിയിൽ, മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച മുഹൂർത്തത്തിൽ, കാലം, കണ്ണുനീർ എന്ന സമ്പത്തുമായി എത്തിക്കൂടി; ശോകം, കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു പാത്രവും ആനന്ദം, ഉറയൊഴിക്കുവാൻമാത്രം ദുഃഖവും വേനൽ, കൊഴിഞ്ഞുപോകുന്ന

(*) From "Why Should Men Suffer", By Rev. Henry Gibbs, S. J., B. A., (I. C. T. S. Trichinopoly).

പൂക്കളും വഹിച്ചുകൊണ്ടുവന്നുചേർന്നു: സപ്തർഷികളിൽനിന്നു പിഴച്ചുവീണ സ്മരണയും നരകത്തിൽനിന്നുയർന്നുവന്ന ഭീതിയും കൈകളറുപോയ ശക്തിയും വിമ്മിട്ടം മുട്ടിക്കൊള്ളുന്ന സ്നേഹവും ഓടിയെത്തി; പ്രകാശത്തിന്റെ നിഴലായ രാത്രിയും മരണത്തിന്റെ നിഴലായ ജീവനും അങ്ങനെതന്നെ വന്നണഞ്ഞു."

കുറേക്കൂടെ പ്രസാദാത്മകനായ കീറ്റ്സ് എഴുതുന്നു: "ഓ! ഇവിടത്തെ ക്ഷീണവും രോഗവും അസഹ്യാസ്ഥ്യവും! ഇവിടെ മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ സഖാക്കളുടെ ഞരക്കംകേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കയാണ്; ഇവിടെ പക്ഷവാതം നരച്ചമുടികൾ കൊഴിച്ചുകളയുന്നു; ഇവിടെ യൗവനം വിളറിവരണ്ടു നശിക്കുന്നു; ഇവിടെ ചിന്തിക്കുകയെന്നതു് ദുഃഖപൂർണ്ണനായി, നിരാശരോഗിതനായിത്തീരുകയാണ്; ഇവിടെ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ദീപ്തിമത്തായ കണ്ണുകൾക്കു തുറന്നിരിക്കുന്നതിനോ നവ്യമായ സ്നേഹത്തിനു രണ്ടുദിവസത്തിൽക്കൂടുതൽ അവയെ പ്രേമിക്കുന്നതിനോ കഴിവില്ല."

മറ്റുചിലർ ദുരിതങ്ങൾ കണ്ടുകണ്ടു തിക്തമാനസന്മാരായിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. സപിഫ്റ്റും കാർളൈലും അവയുടെ നേർക്കു രോഷാകുലന്മാരായിച്ചമയുന്നു. ടാസിറസ്, ഡാൻറി, കാംഫൊർട്ട് പ്രഭൃതികൾ തങ്ങളുടെ നിഷ്പ്രയോജനതയും ഉൽകൃഷ്ടാദർശങ്ങളുടെ അപജയവുംകണ്ടു് അവജ്ഞ തേടുന്നു. ഗ്രീഷ്മകാലത്തെ പറവകളെക്കാൾ കൂടുതലായി മനുഷ്യനെ പരിഗണിക്കുവാൻ പാസ്കലിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: "മനുഷ്യൻ! എന്തൊരു വിചിത്ര സൃഷ്ടി! എത്രമേൽ ക്രൂരിക്കുഴഞ്ഞ ഒരു കലാപം! വൈപരീത്യങ്ങളുടെ ഒരു സമുച്ചയം! സത്യത്തിന്റെയും ഔദ്യോഗികനേതാവു്; പക്ഷേ, മണ്ണിലഴിയുന്ന കീടം! സത്യത്തിന്റെ സംരക്ഷകൻ; പക്ഷേ, അനിശ്ചിതിയുടെ മൂർത്തി—അഹോ! പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അഭിമാനവും അവമാനവും!"

ബ്രൗണിങ്ങ്, ഷേക്സ്പിയർപ്രഭൃതികൾ ജീവിതത്തെ

കുറേക്കൂടെ ഉന്മേഷഭരിതന്മാരായിട്ടാണ വീക്ഷിക്കുന്നത്. ഷേക്സ്പിയർ പറയുന്നു: "മനുഷ്യൻ! എത്ര വിശിഷ്ടമായ സൃഷ്ടി! എത്ര ഉൽകൃഷ്ടമായ ബുദ്ധി; എത്ര അപരിമിതമായ ശക്തി; ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും എത്ര വിസ്മയാവഹൻ!" മനുഷ്യതയുടെനേർക്കുള്ള ഇത്ര ഉന്നതവും പ്രസന്നവുമായ വിശ്വാസമാണ് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള മഹത്വത്തിന്റെ നിദാനം. അദ്ദേഹം ജീവിതത്തെ വിശാലമനസ്കതയോടേ വീക്ഷിക്കുന്നു, അദ്ദേഹം അതു മുഴുവനായി കാണുന്നു.

"ചീത്തയെന്നു തോന്നുന്ന ഓരോന്നിലും നന്മയുടെ ഒരു കണികയെങ്കിലും ലയിച്ചിരിക്കും. മനുഷ്യൻ അതു കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ!"

നമുക്കു കവിതയുടെ കല്പനാമണ്ഡലത്തിൽനിന്നു തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റേയും ഈശ്വരപ്രബോധനത്തിന്റേയും വാസ്തവമാഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാം.

I

തിന്മ.

എ) അബദ്ധവാദങ്ങൾ. ഫ) പുരാതന ഗ്രീക്കുകാർ പദാർത്ഥം അനശ്വരമാണെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. ആദിമമായ അവ്യവസ്ഥിതിയുടെ കാലത്തു ചിത്തു്, അഥവാ ഈശ്വരൻ വ്യവസ്ഥിതിയുണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അവരുടെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു ചിത്തു ഗുണമൂലവും പദാർത്ഥം ദോഷമൂലവുമായിരുന്നു. ചിത്തിന്റെ നിയമനത്തിനു് അധീനമാകാതിരുന്നതിൽനിന്നാണു ദോഷങ്ങളുടെ അഥവാ, തിന്മകളുടെ ഉത്ഭവം. പദാർത്ഥത്തിൽനിന്നു ചിത്തിനെതിരായുണ്ടാകുന്ന ഈ പ്രത്യാഘാതത്തെ അവർ വിധിയെന്നു സംജ്ഞചെയ്തു. കൊടുങ്കാറ്റു്, ഭൂകമ്പം, ഉഗ്രരോഗങ്ങൾ, മൃത്യു, പാപങ്ങൾ മുതലായവ ഈ പ്രത്യാഘാതത്തിന്റെ ഫലമാണത്രേ.

ഫ) ഭൗതികവാദികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ തിന്മകൾ സ്വാഭാവ

നും സ്നേഹമൂർത്തിയും സർവ്വശക്തനുമായ ഒരു ഈശ്വരന്റെ അസ്തിത്വത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടാണു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു്. എല്ലാവർക്കും സുവിദിതമായ തിന്മകളുടെ വാസ്തവികത നിഷേധിക്കുന്നതിൽഭേദം ഈശ്വരനേയും ആത്മാവിനേയുംകുറിച്ചുള്ള ബോധം പരിത്യജിക്കുകയാണെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു.

൩) ഭോഷ്കൈകതാവാദികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ തിന്മകൾ പ്രകൃതിയുടെ ഒരു പൂരണഘടകവും നമ്മുടെ ജീവിതത്തിന്റെ മൗലിക തത്ത്വവുമാണു്. തന്നിമിത്തം, പ്രപഞ്ചം ദുഷ്ടമാണു്. അതു ഭവിക്കാതിരിക്കയായിരുന്നുവേണ്ടതു്. ആനന്ദം ജീവിതനിയമത്തിന്റെ ഒരപവാദംമാത്രമാണു്. തൃഷ്ണയുടെ അനുതിയിൽനിന്നു സമാധാനവും ആയുസ്സിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ പീഡകളുടെ അനുതിയും ഉണ്ടാകുന്നു. വേദാന്തികളുടെ മായാവാദവും ബൗദ്ധന്മാരുടെ നിർവ്വാണസിദ്ധാന്തവും ഏറെക്കുറെ ഇങ്ങനെതന്നെയാണു ക്ലേശങ്ങളെപ്പരിഗണിക്കുന്നതു്. ഭാഗ്യവും ആനന്ദവും സിദ്ധിക്കുന്നതിനായി നമുക്കുള്ള ദുർഗ്ഗമമായ തൃഷ്ണയാണു നമ്മുടെ സകല ക്ലേശങ്ങൾക്കും നിദാനം. ആനന്ദം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ ആഗ്രഹം നശിക്കണം. പക്ഷേ, ഈലോകത്തിൽ ആഗ്രഹം ശമിക്കയില്ല. തന്നിമിത്തം, പരിപൂർണ്ണമായ ശാന്തി ലഭിക്കുന്നതിനു നാം യഥാർത്ഥമായ നിർവ്വാണപദം പ്രാപിക്കുകതന്നെ വേണം. അസ്തിത്വംതന്നെ ഒരു തിന്മയാണു്. കാരണം, ഈ ജീവിതത്തിൽ ശാന്തിലഭിക്കയില്ല. ദുഃഖവാദികളുടെ മനോഗതി ഏതാണ്ടിങ്ങനെയാണു്.

൪) മനിക്കേയന്മാരുടെ അഭിപ്രായം പരമ നന്മ, പരമ തിന്മ ഇങ്ങനെ രണ്ടു ഭിന്നതത്ത്വങ്ങൾ ഈലോകത്തിലുണ്ടെന്നാണു്. ഇവയിൽ പരമമായ തിന്മയിൽനിന്നാണു് ഈലോകത്തിലേ സകല ദുഃഖങ്ങളും ഉത്ഭവിക്കുന്നതു്. പാഴ്സികളും ഇതേ അഭിപ്രായംതന്നെയാണു് അവലംബിക്കുന്നതു്. അവർ പരമ നന്മയെ ഓർമസ്ദ് എന്നും പരമ തിന്മയെ അഹ്റിമാൻ എന്നും വിളിക്കുന്നു.

൫) ഹൈതുകന്മാരുടെ വാദം വേറൊന്നാണു്: ഇപ്രപഞ്ചം

സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഈശ്വരൻ നിർബ്ബന്ധനായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം, ഇത്ര ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ഒരു ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതിൽ അവിടുത്തെ പഴിക്കുവാനില്ലപോലും. പക്ഷേ, തന്റെ ബാഹ്യവ്യാപാരങ്ങളിൽ ഈശ്വരൻ തികച്ചും സ്വതന്ത്രനാണെന്നുള്ള വസ്തുത ഇക്കൂട്ടർ വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു.

ഹിന്ദുക്കളിൽ പലരും ദുഃഖങ്ങളുടെ ഹേതുവായിക്കരുതുന്നതു 'കർമ്മം അഥവാ വിധി'യാണു്. നാം ഇജ്ജന്മത്തിൽ പൂർവ്വജന്മഫലം അനുഭവിക്കുകമാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്.

പക്ഷേ, നമുക്കു് ഒരു പൂർവ്വജന്മമുണ്ടായിരുന്നതായി തെളിയിക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നമ്മിൽ ഓരോരുത്തർക്കും അനുഭവം ഇതിനു നേരേ വിപരീതമാണെന്നതാണും. മാത്രമല്ല, ഈലോകത്തിൽക്കാണുന്ന അസമതകളും മനുഷ്യരുടെ ഗുണാഗുണങ്ങളും നിർണ്ണയിക്കുവാൻ തക്ക ഒരു മാനദണ്ഡവുമല്ല. ഒരുവൻ ഉൽകൃഷ്ടനായി ജനിച്ചു, അപരൻ ഹീനനായി ജനിച്ചു; ഒരുവൻ ബ്രാഹ്മണനായി ജനിച്ചു, മറെറാരുവൻ ചണ്ഡാലനായി ജനിച്ചു എന്നു വസ്തുത അവരുടെ ആത്മാവിൽ കൃഷ്ണപ്രഭാവത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതേയില്ല. പൂർവ്വജന്മകൃതമായ പാപങ്ങളുടെ നാം ഈ ജന്മത്തിൽ പ്രായശ്ചിത്തം അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നും ആ പാപങ്ങളില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഈശ്വരൻ എല്ലാവരേയും സമന്മാരായി സൃഷ്ടിക്കുമായിരുന്നെന്നും പറയുക വളരെ എളുപ്പമാണു്. പുനർജന്മവാദത്തെയോ പൂർവ്വജന്മകൃതമായ കർമ്മങ്ങളും പുനർജന്മവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയോ അനിഷേധ്യമായി സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഇതുവരെ ആർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പാപങ്ങളുടെ പ്രേരണനിമിത്തമല്ല ഈശ്വരൻ ദുഃഖങ്ങളുണ്ടാകുവാൻ അനുവദിക്കുന്നതു്. പ്രത്യുത, തന്റെ കാരുണ്യം സൗമനസ്യം, സ്നേഹം ഇവ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനായി അവിടുന്നു തിന്മകളും ഉണ്ടാകുവാൻ സ്വതന്ത്രമായി അനുവദിക്കയത്രേ ചെയ്യുന്നതു്. ഒരുകുശവൻ യഥേഷ്ടം ഒരുകുടം വലുതായും മറെറാന്നു ചെറുതായും ഒന്നു ഭംഗിയുള്ളതായും മറെറാന്നു ഭംഗിയില്ലാത്തതായും തീർക്കുന്നതുപോലെ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വി

ധാതാവായ ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ യഥേഷ്ടം സ്വതന്ത്രനായി പ്രവർത്തിക്കുകയത്രേ ചെയ്യുന്നതു്.

ബി) ക്രൈസ്തവതത്ത്വശാസ്ത്രം ദു:ഖങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം, ഉത്ഭവം, ഉദ്ദേശ്യം ആദിയായവ സമർത്ഥിക്കായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ൪-ാംശതാബ്ദത്തിൽ വി. അഗസ്റ്റിൻ എഴുതുന്നു: "തിന്മ ഒരു സത്തയല്ല; അതു നന്മയുടെ അഭാവമാകുന്നു." അതായതു്: അവശ്യം വേണ്ടിയിരുന്ന ഒരു സത്തയുടെ അസാന്നിധ്യമാണു തിന്മയെന്നു പറയുന്നതു്. ഈ അസാന്നിധ്യം ഒരു യഥാർത്ഥവസ്തുവിലേ സംഭവിക്കയുള്ളൂ. ഉദാഹരണാർത്ഥം: അന്ധത, കാഴ്ച അവശ്യംവേണ്ട ഒരു ജീവിക്കു് അതില്ലാതിരിക്കുക; പല്ലുവേദന, പല്ലുകളുടെ സ്വാഭാവിക പ്രവർത്തനത്തിനു് ആവശ്യകമായ ഒരു സ്നായുവിനു നേരിട്ടുന്ന വൈകല്യം.

നന്മകൾ പലയിനത്തിലുണ്ടാകാവുന്നതുപോലെതന്നെ തിന്മകളും പലയിനത്തിലുണ്ടാകാവുന്നതാണു്. നന്മകൾ ആനന്ദദായകങ്ങൾ, അഥവാ, ഉപകാരപ്രദങ്ങൾ, അഥവാ, ആദരണീയങ്ങൾ ആയിരിക്കും; തിന്മകളും ക്ലേശകരങ്ങൾ അഥവാ ഉപദ്രവകരങ്ങൾ അഥവാ, അനാദരണീയങ്ങൾ ആയിരിക്കും.

മനുഷ്യനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം തിന്മകളെ പ്രകൃതിജന്യങ്ങൾ(Physical)എന്നും ധാർമ്മിക(Moral)ങ്ങളെന്നും ഇനം തിരിക്കാം. ശരീരത്തെയോ ആത്മാവിനെയോ ബാധിക്കുന്ന—രോഗം, മരണം, ദാരിദ്ര്യം, അജ്ഞതതുടങ്ങിയ—ദു:ഖങ്ങളാകുന്നു പ്രകൃതിജന്യങ്ങളായ തിന്മകൾ. ധാർമ്മികമായ തിന്മ, അഥവാ, പാപം ഈശ്വരകല്പനകളുടെ മന:പൂർവ്വമായ ലംഘനം—മനുഷ്യന്റെ സ്വതന്ത്രവ്യാപാരത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന മാഗ്ഭംശം—ആണു്. പാപം ഈശ്വരനെ അപ്രീതിപ്പെടുത്തുകയും അവിടത്തെ കോപത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യനിൽ അതു കറ ഉളവാക്കുകയും അവനിൽനിന്നു പരിഹാരം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്നിമിത്തം, ധാർമ്മികമായ തിന്മ കറയെന്നും പ്രകൃതിജന്യമായ തിന്മ ശിക്ഷയെന്നും പരിഗണിക്കപ്പെ

ടുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, നമുക്കു നേരിടുന്ന തിന്മകളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും പാപത്തിന്റെ ദുഷ്ഫലമാണ്.

യാഥാർത്ഥ്യം നോക്കുന്ന പക്ഷം ദുരിതങ്ങളും പാപങ്ങളോളം ഗൗരവാവഹമല്ല. പക്ഷേ, ഭൗതികൈശ്വര്യത്തിൽ അത്യന്തം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ പ്രധാനമായി പരിഗണിക്കുന്നതു ഭൗതികതിന്മകളാണ്. കൃതയുഗം അഥവാ സത്യയുഗം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ആ കാലഘട്ടത്തിൽ മനുഷ്യൻ എല്ലാത്തരം തിന്മകളാലും അസ്പൃഷ്ടനായി ഈശ്വരഹിതാനുവർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞുപോന്നിരുന്നെന്നു പുരാണങ്ങളും ഘോഷിക്കുന്നു. ഈ വസ്തുത ക്രൈസ്തവവേദാഗമത്തിലും വിശദമായി പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പ്രഥമപിതാക്കളായ ആദവും ഹവ്വായും പാപത്തിൽ നിപതിച്ചതാണു തിന്മകളുടെ ഉദ്ഭവഹേതു. അവർ സകലവിധതിന്മകൾക്കും അതീതരായി നിഷ്കളങ്കതയുടേയും ആനന്ദത്തിന്റെയും മൂർത്തികളെന്നോണം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

പാപം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപു് അവർക്ക് ഈശ്വരപ്രസാദം, അമർത്യത, ക്ലേശരാഹിത്യം, പൂർണ്ണത, ജ്ഞാനം ഈ ഉൽകൃഷ്ടവരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ക) ഈശ്വരപ്രസാദം എന്ന വരം മനുഷ്യനെ ദൈവിക ജീവന്റെതന്നെ അംശഭാക്കാക്കി. അവൻ പ്രകൃത്യതീതമായ ഒരവസ്ഥയിലേയ്ക്ക് ഉന്നയിക്കപ്പെടുകയും ദൈവപുത്രനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഭൗമികമോ സാഹചര്യമോ ആയ യാതൊരു സൃഷ്ടിക്കും സഹജമല്ലാത്ത ഒരു ഉത്കൃഷ്ടാവസ്ഥ മനുഷ്യനു പ്രദാനം ചെയ്തിരുന്ന ഈ വരം അമൂല്യമാണ്. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിക്കു സമർത്ഥമായിരുന്ന ആ സർവ്വശക്തത മാത്രമേ ഈദൃശമായ ഒരു വരം നല്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായുള്ളൂ. സെന്റ് തോമ്മസിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ഭൗതികവസ്തുക്കൾ ഈശ്വരസൃഷ്ടിയിൽ ഏറ്റവും താണപടിയിലുള്ളവയാണ്. അദ്ദേഹം ഭൗതികലോകത്തെ സൃഷ്ടിയുടെ പുച്ഛമെന്നും ആധ്യാത്മികലോകത്തെ ഗാത്ര

മെന്നും പ്രകൃത്യതീതലോകത്തെ ശിരസ്സെന്നും സംജ്ഞ ചെയ്യുന്നു. ആധ്യാത്മികലോകം ആധിഭൗതികലോകത്തെക്കാൾ വളരെയധികം ഉത്കൃഷ്ടമാണ്. എന്നാൽ പ്രകൃത്യതീതലോകം രണ്ടിനേയുംകാൾ അമേയമാംവിധം ഉത്കൃഷ്ടമാണ്. പ്രകൃത്യതീതാവസ്ഥയിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നപ്പോൾ മനുഷ്യൻ ദൈവിക ജീവിതത്തിൽത്തന്നെ ഭോഗഭോക്താക്കളായിരുന്നു.

൨) മരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള വരമാകുന്നു അമർത്യത. മനുഷ്യന്റെ ശരീരം മരിക്കാതെ നിത്യം ജീവിക്കണമെന്നതായിരുന്നു ദൈവഹിതം. പരീക്ഷണകാലത്തിനുശേഷം മൃത്യുകവാടം കടക്കാതെതന്നെ മനുഷ്യന്റെ ദേഹദേഹികൾ ഒന്നിച്ചു സ്വർഗ്ഗപ്രവേശം ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ മരണസൂചകമായ മണിനാദത്തിനുപകരം മണിക്കുർതോറും മനുഷ്യന്റെ സ്വർഗ്ഗപ്രവേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വാർത്തനാം കേൾക്കുമായിരുന്നു.

൩) ക്ലേശരാഹിത്യം നമ്മെ സകലവേദനകൾക്കും അതീതരാക്കിത്തീർത്തിരുന്നു. ഇന്നു ചില യക്ഷികഥകളിലും മറും കാണുന്നതുപോലെ ജീവിതം ആനന്ദമയമായിരുന്നു. ആനന്ദപൂർണ്ണമായ പറുദീസായും അവിടത്തെ വിവേസമൃദ്ധിയും പ്രഖ്യാതമാണല്ലോ.

൪) പൂർണ്ണത മനുഷ്യനെ ദുരാശകളുടെ ആക്രമണത്തിന് അതീതനാക്കിത്തീർത്തിരുന്നു. ഇപ്പോൾ മനുഷ്യൻ ദുരാശകളുടെ ഒരു കളിപ്പാട്ടമാണ്. പരസ്പരവിരുദ്ധമായ വികാരങ്ങൾ മനുഷ്യനിൽ കുടികൊള്ളുന്നു. അവയിൽ ഉത്തമങ്ങൾ ഉത്കൃഷ്ടത കാംക്ഷിക്കുമ്പോൾ അധമങ്ങൾ ഹീനത അഭിലഷിക്കുന്നു. ആദിയിൽ നമ്മുടെ ഹീനവാസനകൾ സുബുദ്ധിക്ക വിധേയമായിരുന്നു. പാപത്തിനുശേഷം സ്ഥിതിഗതികൾ പാടേ മാറി. മനുഷ്യൻ സ്രഷ്ടാവിനെ എതിർത്തതിനു പകരം ഇന്ന് അവന്റെ ദുർവികാരങ്ങൾ അവനെ സദാ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണ്. ഓവിഡ് പറയുന്നു: "ഉത്കൃഷ്ടചര്യ ഞാൻ കാണുന്നു; അതു ഞാൻ അഭിലഷിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ദുർഗ്രഹനായ ഞാൻ അപകൃഷ്ടമായവയത്രേ ആചരിക്കുന്നതു്."

൩) ജ്ഞാനം—ഈശ്വരദത്തമായ ജ്ഞാനം ജ്ഞേയമായുള്ള സ്വാഭാവികവും സ്വഭാവാതീതവുമായ എല്ലാ വസ്തുതകളും മനുഷ്യനു വിശദമാക്കിക്കൊടുത്തു.

ഈ പ്രപഞ്ചംതന്നെ ഇന്നത്തേതിൽനിന്നു വളരെ വിഭിന്നമായിരുന്നു അന്നു്. ഇന്നത്തെപോലെ ക്ലേശങ്ങളുടേയും ശോകങ്ങളുടേയും ഒരു കേളീരംഗമായിരുന്നില്ല അതു്; പ്രത്യുത, അതു് ഒരു ആനന്ദോദ്യാനമായിരുന്നു. "ദൈവം മനുഷ്യനെ ആനന്ദമയമായ പറുദീസായിൽ പാർപ്പിച്ചു." അധ്വാനിക്കാതെതന്നെ ഭൂമി സകല വിഭവങ്ങളും പ്രദാനം ചെയ്തു. ജീവജാലങ്ങളെല്ലാം പരസ്പരമൈത്രിയോടും സൗഹാർദ്ദത്തോടുംകൂടെ വർത്തിച്ചു പോന്നു.

അധ:പതനാനന്തരം. ദൈവം ആദ്യമനുഷ്യന്റെ വിശ്വാസ്യത പരിശോധിച്ചു നോക്കി. മനുഷ്യനാവട്ടെ ദൈവകല്പനലംഘിക്കയും തൽഫലമായി തന്റെ അത്യുന്നതാവസ്ഥയിൽനിന്ന് അധ:പതിക്കയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ പാപവും മൃത്യുവും മറ്റെല്ലാ ദുരിതങ്ങളും ലോകത്തു് ആവിർഭവിച്ചു. മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവാതീതവരങ്ങൾ നഷ്ടമാകയും സ്വാഭാവികഗുണങ്ങൾക്കുതന്നെ അപകർഷം വരിക്കയും ചെയ്തു. ദൈവപ്രസാദം നഷ്ടമാവുകയും ബുദ്ധി അന്ധമാവുകയും ഇച്ഛാശക്തി ദുർബ്ബലമാവുകയും ചെയ്തു. "ഭൂമിതന്നെയും മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശാപാധീനമായിത്തീർന്നു: "ലോകം നിനക്കു ശപിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കും. നിന്റെ ആയുഷ്കാലമത്രയും നീ അധ്വാനവും പ്രയത്നവുംകൊണ്ടു ജീവിക്കണം."

൪) ദൈവപ്രസാദത്തിന്റേയും സ്വഭാവാതീതവരങ്ങളുടേയും നാശം:— ആദം ആജ്ഞാധിക്കാരംനിമിത്തം അനന്തരപരമ്പരകൾക്കു ദൈവപ്രസാദവും പ്രകൃത്യതീതവരങ്ങളും അവകാശദാനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തി നഷ്ടമാക്കി. നാം ഇന്നു ദൈവപ്രസാദമില്ലാത്തവരായിട്ടാണു ലോകത്തിൽ ആഗമിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ പ്രകൃത്യതീതവരങ്ങളുടെ നാശത്തിന്റെ

ഗൗരവം ശരിയായി മനസ്സിലാക്കുവാൻ ആർക്കാണു കഴിയുക! പക്ഷേ, നമ്മുടെ ഭാഗ്യത്തിനു, യേശുക്രിസ്തു അവയെല്ലാം നമുക്കു വീണ്ടും പ്രാപിച്ചു തന്നിരിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം, അവിടുന്നു ന്യായ്യമായി രണ്ടാമത്തെ ആദമെന്നും നമ്മുടെ വംശത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ നായകനെന്നും അഭിസംബോധനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

ഖ) മനുഷ്യൻ മൃത്യുവശഗനാണ്:—നാം നമ്മുടെ ഭാവി ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിനുമുൻപായി മൃത്യുകവാടത്തിലൂടെ കടക്കണമെന്നതു് ഇന്നു് അപവാദമില്ലാത്ത ഒരു സാമാന്യനിയമമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. "നീ പൊടിയാകുന്നു, നീ പൊടിതന്നെയായിത്തീരുകയും വേണം."

ന) ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കണം:—എല്ലാവിധദുരിതങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും ഇന്നു നമ്മുടെ അനുഭവമാണു്. "നിന്റെ ഉൽഭവസ്ഥാനമായ മണ്ണിലേയ്ക്കു നീ പിന്തിരിയുന്നതുവരെ നിന്റെ നെറ്റിയിലേ വിയർപ്പുകൊണ്ടു നിന്റെ ആഹാരം തേടണം." എന്നാണു ദൈവം ആദത്തോടാജ്ഞാപിച്ചതു്. ഇതുപോലുള്ള ശാപോക്തികൾതന്നെ ഫലമായ്ക്കും ലഭിച്ചു.

ര) ദുർവികാരങ്ങൾ:—ഇവ പ്രകൃത്യാ പാപങ്ങളല്ല. മനസ്സു് അവയ്ക്കു് അടിമപ്പെട്ടുകഴിയുമ്പോഴേ പാപമുണ്ടാകുന്നുള്ളൂ. നമ്മുടെ അന്തരംഗം ഇന്നു വികാരങ്ങളുടെ ഒരു യുദ്ധരംഗമാണു്. അവയ്ക്കു നാം വിധേയരായിത്തീർന്നാൽ നമുക്കു ദുരിതം.

ഒ) ആജ്ഞിതജ്ഞാനം:—ആദത്തിനു സഹജമായുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനം നാം ഇന്നു കഷ്ടപ്പെട്ടു ക്രമശ: സമ്പാദിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

ഇങ്ങനെയാണു ദുരിതങ്ങളുടെ ഉൽഭവം. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭത്തിൽ അവയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ലായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ ദുരിതങ്ങളിൽ ഒരു നല്ലപങ്കു് ആദത്തിന്റെ പാപത്തിൽനിന്നു തന്നെ നേരിട്ടു ഉൽഭവിച്ചതാണു്. ബാക്കിയുള്ളവ നമ്മുടെ സ്വന്തം ദുഷ്ടതയിൽനിന്നു് ഉൽഭവിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ദുരിതങ്ങളിൽ ഏറ്റവും നിശിതമായുള്ളവ മനുഷ്യർ പരസ്പരം വരു

ത്തി വയ്ക്കുന്നവയാണ്. പാപം ആചരിക്കാത്ത മനുഷ്യരുടെ സംഖ്യ വളരെ തുച്ഛമാണ്.

പാപത്തിൽനിന്നു ഭേദിച്ച് ഇന്നു ലോകത്തിൽ നടമാടുന്ന ദുരിതങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ രൂപം ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അവയുടെ ഹേതുവായ പാപത്തിന്റേയും യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം നമുക്ക് ഒന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുകതന്നെ.

II

പ്രകൃതിജന്യമായ തിന്മകൾ.

ഇത്രമാത്രം ദുരിതങ്ങൾ ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണ്? ദൈവത്തിന് ഇവയൊന്നും കൂടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നില്ലേ! അപ്രമേയമായ ശക്തിയും അപ്രമാണമായ ജ്ഞാനവും ഉള്ള സ്രഷ്ടാവിൽ—മനുഷ്യരെ ഇത്രമേൽ സ്നേഹിക്കുന്ന സ്രഷ്ടാവിൽ—നിന്ന് ഈവിധം ദുരിതങ്ങൾ എങ്ങനെ ആവിർഭവിക്കാം? ഇതു സംഭ്രമജനകമായ ഒരു പ്രശ്നമാണ്. ദുരിതങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം നിഷേധിക്കുവാനോ അവയുടെ അനുപേക്ഷണീയത സ്ഥാപിക്കുവാനോ നമുക്കു നിവൃത്തിയില്ല. പ്രത്യുത, ദുരിതങ്ങൾ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ അനന്തമായ കാരുണ്യം, ജ്ഞാനം ഇവയ്ക്കും ദുരിതങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ പൊരുത്തക്കുറവൊന്നുമില്ല എന്ന വസ്തുത ഗ്രഹിക്കുവാനത്രെ നാം ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ഈ പ്രയത്നത്തിൽ യുക്തിയും ദൈവപ്രകാശിതസത്യങ്ങളും നമുക്കു അവലംബമായിരിക്കും. യുക്തി, ദൈവപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ന്യായയുക്തത നമുക്കു കാണിച്ചുതരും; ദിവ്യസത്യങ്ങൾ, മനുഷ്യന്റെ അധഃപതനം, ജന്മപാപം ഇവയുടെ യാഥാർത്ഥ്യവും തെളിയിക്കുന്നു. നമ്മെ സ്രഷ്ടിക്കുന്നതിൽ ദൈവത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശ്യം എന്തായിരുന്നെന്നും ഇന്നു നമ്മിലും നമുക്കു ചുറ്റും തിന്മയെ ദർശിക്കുന്നതിന്റെ കാരണമെന്താണെന്നും അവ നമുക്കു കാണിച്ചുതരും. ക്രിസ്തു നമ്മുടെ ഉദ്ധാരണത്തിനായുള്ള തന്റെ പീഡാനുഭവവും

മരണവും വഴിയായി, ദൈവത്തിനു നമ്മുടെ നേർക്കുള്ള മനോഭാവമെന്താണെന്നും നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ തന്നേയും എങ്ങനെ ഗുണപ്രദങ്ങളായിത്തീരുവാൻ അവിടുന്ന് ഇടയാക്കിയെന്നും നമുക്കു വിശദമാക്കി. എന്നാൽ, മേലുദ്ധരിച്ച പ്രശ്നത്തെ പൂർണ്ണമായി വിശദീകരിക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ ഇനിയും നമുക്കു കൈവന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, അമേയമായ ഒരു ബുദ്ധിയുടെ പ്രവർത്തനത്തെ നിശ്ശേഷം ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നു നാം നടിക്കുന്നതു യുക്തവുമല്ലല്ലോ.

ദൈവത്തെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ജ്ഞാനം ഭൂരിഭാഗവും നിഷേധരൂപത്തിലാണ്. അതായതു്: സൃഷ്ടങ്ങളിൽ നാം കാണുന്ന വൈകല്യങ്ങൾ ഒന്നും ദൈവത്തിലില്ലെന്നു ഗ്രഹിക്കുക; അവയിലൊന്നും ഇല്ലാത്ത ഒരു പരമാവസ്ഥ സങ്കല്പിക്കുക. ഇങ്ങനെ ദൈവം നമ്മുടെനേർക്കുനടത്തിക്കുന്ന നയത്തിൽ യുക്തിവിരുദ്ധമായോ അസമഞ്ജസമായോ യാതൊന്നുമില്ലെന്നും നമുക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും.

ഛ) ദൈവം അനീതിമാനോ, ക്രൂരനോ, പക്ഷപാതിയോ അല്ല.—ദൈവം നീതിയുടേയും നന്മയുടേയും മൂർത്തിയാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനെ പീഡിപ്പിക്കുന്നതിൽ ആനന്ദിക്കുമെന്നു സുബുദ്ധിയുള്ള യാതൊരു മനുഷ്യനും വാദിക്കയില്ല. ധർമ്മബുദ്ധികൾ ക്ലേശിക്കുകയും അധർമ്മചാരികൾ ഉത്കർഷം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടാൽത്തന്നെ അതു ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ പക്ഷപാതക്കുറ്റം ആരോപിക്കുവാൻ കാരണമാകുന്നില്ല. ഈ ലോകം നീതിയുടെ പരമമായ പ്രകടനത്തിനുള്ള രംഗമല്ല. വിശ്വജ്ജീവിതത്തിൽ മാത്രമേ നീതിയുടെ പരിപൂർണ്ണ പ്രകടനം നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ.

എന്നാൽ, ആദത്തിന്റെ പാപത്തിനു നാം എന്തിനു ശിക്ഷയനുഭവിക്കണം? നാം ഒന്ന് ഓർക്കണം: നമ്മുടെ ജന്മപാപം ആദത്തിന്റെ പാപംപോലെ ഒരു പാപകൃത്യമല്ല; പ്രത്യുത പാപാത്മകമായ ഒരവസ്ഥയാണ്. ആദത്തിന്റെ പാപകൃത്യം നിമിത്തം അയാളുടെ അനന്തരഗാമികളെല്ലാം ദൈവപ്ര

സാദവും പാപാചരണത്തിനുമുൻപ് ആദത്തിനുണ്ടായിരുന്ന മറ്റു വിശിഷ്ടവരങ്ങളും ഇല്ലാത്തവരായി ജനിക്കുന്നു. പ്രസ്തുത വരങ്ങളെല്ലാം ചില വ്യവസ്ഥകളോടുകൂടെ മാത്രം വെറും ദാനമായി നല്കപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. അവ ലഭിക്കുവാൻ നമുക്കു യാതൊരവകാശവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു രാജാവു തന്റെ പ്രജകളിൽ ഒരാൾക്ക്, അയാളുടെ അനന്തരസ്ഥാനം അനുഭവിക്കാനുള്ള അവകാശത്തോടെ, ഒരു സ്ഥാനം കല്പിച്ചു നല്കുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. പിന്നീട് അയാൾ ആ രാജാവിനെ ദ്രോഹിക്കുന്നു. തത്ഫലമായി അയാൾക്കും അയാളുടെ പിൻഗാമികൾക്കും പ്രസ്തുതസ്ഥാനം നഷ്ടമാകുന്നു. അതിൽ രാജാവിനെ ആരും അപലപിക്കയില്ല. മാത്രമല്ല, ഒരു മനുഷ്യനും, സ്വന്തം പാപം നിമിത്തമല്ലാതെ, ആദത്തിന്റെ പാപംനിമിത്തം നരകശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നില്ല.

൫) ദുരിതങ്ങളും ദൈവത്തിന്റെ ജ്ഞാനവും ശക്തിയും. അരിഷ്ടതയൊന്നുമില്ലാത്ത ഒരു ലോകത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ദൈവത്തിനു കഴിയുമായിരുന്നില്ലേ എന്നു പലയാളുകളും ചോദിക്കാറുണ്ട്. നമ്മുടെ ഈ ലോകം ദൈവത്തിനു സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതിൽ ഉത്തമമായതല്ല; തന്നിമിത്തം, ദുരിതസ്പർശമേശാത്ത ഒരു ലോകം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ അവിടുത്തേയ്ക്കു കഴിയും. പക്ഷേ, ഇന്നു് അനഭിലഷണീയമായിക്കാണുന്നവയെല്ലാം നീക്കം ചെയ്യാൻ നാം ശ്രമിക്കുന്നപക്ഷം മറ്റുപലതും അവയോടൊന്നിച്ചു് അപ്രത്യക്ഷമായി എന്നു വരും. അതിന്റെ പര്യവസാനം ഒരു സമൂലപരിവർത്തനമാണ്. ലോകയന്ത്രത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരുഭാഗം മാറുന്നപക്ഷം മുഴുവൻ മാറേണ്ടതായിവരത്തക്കവിധം അതിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങൾ അത്രയ്ക്കു പരസ്പരനിബദ്ധങ്ങളാണ്. അപ്പോൾ ലോകം ഈ ലോകമായിരിക്കയില്ല. ഇന്നത്തെ വിധാനക്രമം ഇങ്ങനെയിരിക്കുന്നതു് ഇതുകൊണ്ടു് ഒരു പ്രത്യേകോദ്ദേശ്യം സാധിക്കാനുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. ഈലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ അഭിപ്രായഗതി, അതിന്റെ സ്രഷ്ടാവിനുള്ള അപരിമേയജ്ഞാനത്തിൽ ഗാഢമായ പ്രത്യാ

ശയും വിശ്വാസവും പ്രത്യയവും ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണം. ദൈവത്തിനു ലോകസൃഷ്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശ്യം മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ഈ ലോകം തദപേക്ഷയാ ഉത്തമമാണെന്നു കാണുവാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ ഹ്രസ്വബുദ്ധിയുടെ അഭിലാഷമനുസരിച്ചുള്ള അല്പവ്യതിയാനംപോലും സ്ഥിതിഗതികൾ മോശമാക്കാതിരിക്കയില്ല. ഒരു വളപ്പുര ഒരു മണിമേടയെ അപേക്ഷിച്ചു ശില്പവിധാനത്തിൽ എത്ര താഴ്ന്ന പടിയിൽ നില്ക്കുന്നു. എന്നാൽ വളപ്പുരയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തിനു വളപ്പുരതന്നെയാണു പറ്റിയതു്. അതുപോലെ, ഈ ലോകത്തെക്കുറിച്ചു ദൈവത്തിനുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തിനു് ഈ ലോകവും.

എന്നാൽ, ക്രൈസ്തവധർമ്മശാസ്ത്രം ഈ ലോകത്തെ ഇങ്ങനെ "തരക്കേടില്ലാത്ത" കൂട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കുകമാത്രമല്ല, ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേകപരിലാളനത്തിനു പാത്രമായ ഒരു സൃഷ്ടിവിശേഷമായിക്കരുതുകകൂടെ ചെയ്യണമെന്നു് നമ്മെ ഉപദേശിക്കുന്നു. "തന്റെ ഏക പുത്രനെ ലോകത്തിനു പ്രദാനം ചെയ്വാൻ തക്കവണ്ണം ദൈവം അതിനെ സ്നേഹിച്ചു." "എന്റെ ആനന്ദം മനുഷ്യരോടൊന്നിച്ചായിരിക്കുകയാണു്." "സ്നേഹിതനുവേണ്ടി ജീവാപ്പണം ചെയ്യുന്നതിൽപ്പരമായ ഒരു സ്നേഹമില്ല." തന്റെ രക്തത്തിന്റെ അവസാനത്തുള്ളിതന്നെയും നമുക്കുവേണ്ടി ചൊരിയുവാൻതക്കവണ്ണം ക്രിസ്തു നമ്മെ സ്നേഹിച്ചു. "അവിടുന്നു് എന്നെ സ്നേഹിച്ചു. എനിക്കുവേണ്ടി അത് മാർപ്പണം ചെയ്തു."

൩) ജീവിതം ഒരു പരീക്ഷണകാലമാണു്. ലോകസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള അത്യൂഹികളെല്ലാം പ്രമാർജ്ജനം ചെയ്യുവാനുതകുന്ന വേറൊരു വസ്തുതയുണ്ടു്. ക്ലേശങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും സഹിച്ചുകൊണ്ടു നിത്യാനന്ദം നേടുവാൻ വേണ്ടിയാണു ദൈവം നമ്മെ ഈ ലോകത്തിൽ ആക്കിയിട്ടുള്ളതു്. പ്രതിബന്ധങ്ങളും പ്രലോഭനങ്ങളും തരണം ചെയ്തുകൊണ്ടുവേണം നാം സ്വർഗ്ഗൈകൈവരുത്തുവാൻ, എന്നതു് അവിടത്തെ അഭിമതമാണു്. പരീക്ഷയ്ക്കുശേഷംമാത്രം സമ്മാനം എന്നതു സാമാന്യനിയമം.

മാലാഖാമാർ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു; ഏതാനുംപേർ പരാജയമട ഞ്ഞു: ആദം പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു; പൂർണ്ണമായിട്ടല്ലെങ്കിലും പരാജയ മടഞ്ഞു. നമ്മളും പരീക്ഷണത്തിനു വിധേയരാക്കപ്പെട്ടിരിക്ക യാണ്. ജയാപജയങ്ങൾ നമ്മെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ജീ വിതമാണു പരീക്ഷണകാലം; സമ്മാനത്തിന്റെ അവസരം വരുന്നതേയുള്ളൂ. ഭൂമിയെത്തന്നെ സ്വർഗ്ഗമാക്കിത്തീർക്കുവാനു ള്ള നമ്മുടെ അഭിവാഞ്ഛയാണ് ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ രൂപീകരിക്കുന്ന അനന്തജ്ഞാനമൂർത്തിയുടെ നടവടികളിൽ അസംതൃപ്തരായി ത്തീരുവാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. ചെസ്റ്റർട്ടൻ പറയു കയാണ്: "നാം നമ്മുടെ തല സ്വർഗ്ഗത്തിലാക്കുകയാണു വേ ണ്ടതു്; അല്ലാതെ, സ്വർഗ്ഗം നമ്മുടെ തലയിലാക്കുകയല്ല." വി. ജോൺവിയാന്നി പറയുന്നു: "മുള്ളുകൾ നിറഞ്ഞ ഒരു പേടക ത്തിൽ അടയ്ക്കപ്പെടേണ്ട സമയത്തു്, പഞ്ഞിവിരിച്ച ഒരു പെ ട്ടിയിൽ കിടക്കുവാനാണ് നമ്മുടെ അഭിലാഷം." ജീവിതത്തെ നാം ശരിയായ നിലയിൽ വീക്ഷിക്കുകയും അനന്തജീവിത ത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി നാം ഈലോകത്തിൽ തീർത്ഥാടനം കഴിക്ക കയത്രെ ചെയ്യുന്നതെന്നു ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്താൽ ജീവിതദു രിതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ വൈഷമ്യം മിക്കവാറും പരിഹ രിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഈ ലോകം നമ്മുടെ വീടല്ല. ഒരു വഴിയ മ്പലം മാത്രമാണ്. അനന്തതയുടെ തീരത്തു കാല്കുന്നിയതിനു ശേഷം മാത്രമേ പ്രാതികൂല്യങ്ങളുടെ നിശ്ശേഷസമാപ്തി നാം പ്ര തീക്ഷിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. "അവിടെ ദൈവം നമ്മുടെ നയനങ്ങളിൽ നിന്നു കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകളയും; മരണമോ നിലവിളിയോ പ്ര ലാപമോ ഖിന്നതയോ പിന്നെയുണ്ടായിരിക്കയില്ല. എന്തുകൊ ണ്ടെന്നാൽ, പഴയതെല്ലാം അവസാനിച്ചിരിക്കും." ജീവിതം ഒ രു പരീക്ഷണകാലമാണെങ്കിൽ, നാം ജീവിതക്ലേശങ്ങളെ പു രുഷോചിതമാംവിധം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥമായ ആത്മശക്തി സമ്പാദിക്കണമെന്നതു വെറും യുക്തിയുക്തം മാത്രമാണ്. വികാരമാത്രനീതരായി ജീവിതത്തെ വീക്ഷിക്കുന്ന തു് അപകടമാണ്. ചങ്കുറപ്പും തന്റേടവുമില്ലാത്തവർ അപ

ഹാസ്യരാണ്. ജീവിതവിജയവും ജീവിതക്ലേശങ്ങളും പരസ്പര നിബദ്ധങ്ങളാണ്. ക്രിസ്തു സ്പർശ്ശത്തേയ്ക്കു ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു പറയുന്നു: "ആരെങ്കിലും എന്നെ അനുഗമിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവൻ തന്റെ കുരിശു വഹിച്ചുകൊണ്ട് എന്നെ അനുഗമിക്കട്ടെ." "സപ്തരാജ്യം ആക്രമിക്കപ്പെടട്ടെ; വീരന്മാർ അതു കൈവശപ്പെടുത്തുന്നു." ബലപ്രയോഗവും ആത്മസംയമനവും പുണ്യസമ്പാദനത്തിനും അനന്തസമ്മാനലബ്ധിക്കും അനുപേക്ഷണീയമാണ്. തന്നിമിത്തം, ദുരിതങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും കൂടാതെ കഴിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുതന്നെ പരമാബദ്ധമാണ്. നമ്മുടെ പരീക്ഷണത്തിന്റെ മർമ്മംതന്നെ സഹനമാണെങ്കിൽ പിന്നെ കുറെ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ നാം എന്തുകൊണ്ടു് ആവലാതിപ്പെടണം? ജീവിതസംശോധനത്തിൽ ക്ലേശങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥാനം വിശദമായി ഗ്രഹിക്കുകനിമിത്തം പല ധന്യാത്മാക്കളും സ്വാഭാവികമായി തങ്ങൾക്കു സഹിക്കേണ്ടതായിവന്ന ക്ലേശങ്ങൾക്കും പുറമേ നവീനമായ ക്ലേശങ്ങൾ ലഭിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യർ ദുസ്സഹമായ ക്ലേശാനുഭവത്തിനിടയ്ക്കു, "ദൈവമേ, ഇനിയും ക്ലേശം!" എന്നു് അപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. ത്രേസ്യാ, "ഒന്നുകിൽ സഹിക്കുക അല്ലെങ്കിൽ മരിക്കുക" എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുക പതിവായിരുന്നു.

൪) ക്ലേശങ്ങൾ ശമനൗഷധങ്ങൾ. ആദ്യമനുഷ്യന്റെ പാപംനിമിത്തം മനുഷ്യപ്രകൃതി ദുഷ്ടമായിത്തീർന്നുവെന്നു നാം ദിവ്യാവിഷ്കരണംമുഖേന അറിയുന്നു. നമ്മുടെ ഇച്ഛാശക്തി ദുർബലമായിത്തീരുകയും വികാരങ്ങൾ കുറച്ചൊന്നു നിയന്ത്രണാതീതമായിബ്ഭവിക്കയുംചെയ്തു ഈ ദുരവസ്ഥയ്ക്കു ഏറ്റവും പറ്റിയ പ്രതിവിധി ആത്മദമനം, ഇച്ഛാനിഗ്രഹം ഇവയാണെന്നു് അധ്യാത്മശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഏകയോഗമായി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ദുർവാസനകൾ നിയന്ത്രണാധീനമായിത്തീരണമെങ്കിൽ അവയെ നാം കീഴ്പ്പെടുത്തുകതന്നെവേണം. വി. അലോഷ്യസ് പറയുന്നു: "ഞാൻ വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞ

ഒരു ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹമാണ്. എന്നെത്തന്നെ ചൊവ്വേയാക്കുന്നതിനാണു ഞാൻ സന്ന്യാസവൃത്തിസ്വീകരിച്ചതു്. മനുഷ്യനെ നിരന്തരം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടു മൗലികദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ അഹങ്കാരവും ഭോഗേച്ഛയും, അതായതു്, ക്രമാതീതമായ ആത്മാഭിമാനവും സുഖപരായണതയും ആകുന്നു. വിനയബോധം അഹങ്കാരത്തിനും ആശാദമനം ഭോഗേച്ഛയ്ക്കും കൈകണ്ട പ്രത്യൗഷധങ്ങളാണ്. നമ്മുടെ എല്ലാ പാപങ്ങൾക്കും മൂലകാരണം പ്രസ്തുത ദുർഗ്ഗുണങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നായിരിക്കും. ജീവിതക്ലേശങ്ങളെ ക്ഷമാപൂർവം അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കാരണംകൂടെ നാം ഇവിടെ ദർശിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയും, നമ്മുടെ പരമനന്മതന്നെയും ക്ലേശങ്ങളും ത്യാഗങ്ങളുമായി അന്യോന്യമാംവിധം കെട്ടുപെട്ടു കിടക്കുന്നു. അധഃപതനംനിമിത്തം ക്ലേശങ്ങൾ കുറെക്കൂടെ നിശ്ചിതമായിത്തീർന്നിരിക്കാം. പക്ഷേ, ഇതൊരനുഗ്രഹമാണ്. കാരണം: ഇന്ദ്രിയപ്രീണനം സാധിക്കത്തക്കവ എത്ര ഹീനമായാലും, ആശ്ലേഷിക്കുന്നതിൽ നമുക്കുള്ള പ്രസക്തി നോക്കുമ്പോൾ, ഈ ലോകം ഒരു കുസുമശയ്യയായിരുന്നെങ്കിൽ, നമുക്കു വിജയലബ്ധിയിലുള്ള പ്രത്യാശ തീർച്ചയായും വളരെ കുറയുമായിരുന്നു.

൪) ദുരിതങ്ങൾ ഉന്മേഷദായകങ്ങളായ നിവാരണൗഷധങ്ങളാകുന്നു. വിഷ്വജ്ജീവിതവും ജീവിതക്ലേശങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അനിഷേധ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടായില്ല: ഐഹികജീവിതത്തിൽത്തന്നെ അവകൊണ്ടു് ഒട്ടുവളരെ പ്രയോജനം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. രോഗങ്ങളുടെ വേദനനിമിത്തം വൈദ്യശാസ്ത്രം കൈവരുത്തിയിട്ടുള്ള നേട്ടങ്ങൾ ഓർത്തുനോക്കുക. ആവശ്യം ഉപജ്ഞയുടെ മാതാവാണ്. അന്യഥാ സമയം നിരുപയോഗമാക്കിത്തീർക്കുമായിരുന്ന പലരും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ പ്രേരണംനിമിത്തം വീരോചിതമാംവിധം കർമ്മവ്യാപൃതരായിത്തീർ

ന്നിട്ടുണ്ട്. ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു വിധേയരാവുന്നവർ അനുഭവിക്കുന്ന ഉത്സാഹവേദന കണ്ടിട്ടാണു പാസ്റ്റർ "ക്ലോറോഫോം" കണ്ടുപിടിച്ചതു്. വേദന നല്ല ഒരു ഉപദേഷ്ടാവാണു്. വേദനയില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന പല കലാപങ്ങളും നാം അറിയുകയാവട്ടെ, അറിഞ്ഞാലും വകവയ്ക്കുകയാവട്ടെ ചെയ്യുകയില്ലായിരുന്നു.

നു) ദുരിതങ്ങൾ പലപ്പോഴും അനുഗ്രഹമാണു്. പലപ്പോഴും തിന്മയായി നമുക്കു തോന്നുന്നതു നന്മയായിരിക്കും. നന്മതിന്മകൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനുള്ള നമ്മുടെ മാനദണ്ഡമെന്താണു്? സുഖദുഃഖങ്ങളാണോ? രണ്ടും ക്ഷണികങ്ങളാണു്. ഭൗതികപദാർത്ഥങ്ങൾ അവയുടെ നിർമ്മാണോദ്ദേശ്യം എത്രമാത്രം സാധിക്കുന്നുവോ അത്രയും മാത്രമേ നന്നു് എന്നു പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതുള്ളൂ. ഒരു ഘടികാരം ശരിയായ സമയം കാണിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നന്നാണു്; ഒരു കണ്ണു് ശരിയായി കാണുന്നുവെങ്കിൽ നന്നാണു്. മനുഷ്യനും തന്റെ ജന്മോദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതനുസരിച്ചുമാത്രം നല്ലവനാകുന്നു. മറ്റുസൃഷ്ടികളെല്ലാം മനുഷ്യനെ ഇക്കാര്യത്തിൽ സഹായിക്കുന്നതിനായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയാണു്. രോഗവും ദാരിദ്ര്യവും മനുഷ്യനു് അവന്റെ ജന്മോദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നുണ്ടോ? അവ അക്കാര്യത്തിൽ അവനെ വളരെയധികം സഹായിക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു്. മിക്കപ്പോഴും ക്ലേശങ്ങളും അവമാനവും വേദനയുമാണു ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനും ബഹുമാനിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതു്. സുഭിക്ഷം നമ്മെ ദുർബലരാക്കുമ്പോൾ അധ്വാനം നമ്മെ ബലിഷ്ഠരാക്കുന്നു. നമുക്കു് ഉത്കൃഷ്ടതയിലേയ്ക്കുള്ള വഴി തെളിക്കുന്നതിനായി വന്ന ദൈവപുത്രൻതന്നെ ദാരിദ്ര്യവും ദുരിതങ്ങളും അവമതിയുമത്രേ സമ്പാദിച്ചതു്. അവിടുത്തെ അനുയായികളും അതേമാർഗ്ഗമാണു സ്വീകരിച്ചതു്. ചക്രവർത്തികളും രാജാക്കന്മാരും തങ്ങളുടെ മണിമേടകളും പട്ടുമെത്തകളും പരിത്യജിച്ചു വനാന്തരങ്ങളിലെ ഗുഹകളെ അഭയം പ്രാപിച്ചതും മറ്റൊന്നി

ന്നമല്ല. അവരുടെ നിണ്ണയങ്ങൾ മൂഢമായിരുന്നില്ല. അവർ ലൗകികപ്രതാപത്തിൽ മഹാവിപത്തു ദർശിച്ചപ്പോൾ മാരിദ്ര്യത്തിലും കഷ്ടപ്പാടിലും സൗഭാഗ്യമഹത്ത്വം കണ്ടെത്തി. ശാശ്വതമായതു കൈവരുത്തുവാൻ അവർ നശ്വരമായതു് അവഗണിച്ചു. വി. സ്തനിസ്ലാവൂസ് ഇങ്ങനെ പറയുക പതിവായിരുന്നു: "അനന്തതയെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതെന്താണ്? സൗഭാഗ്യത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ ധ്യാനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഈലോകം എത്രനികൃഷ്ടമായി എനിക്കു തോന്നുന്നു". മധ്യയുഗങ്ങളിലേ യതിവര്യന്മാർക്ക്, 'അനന്തത ഉടൻ ആരംഭിക്കും' എന്ന ചിന്ത അത്യധികം ആനന്ദദായകമായിരുന്നു. ഈ നിലയിൽ പരിഗണിക്കുന്നപക്ഷം ദുഃഖത്തിന്റെ മൗനസ്വഭാവം അപ്രത്യക്ഷമാകുന്നു; മാത്രമല്ല, അതു ജാജ്വല്യമാനമായ ഒരു അനർഘരത്നമായിപ്പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു കത്തിക്കു ചാണക്കല്ലെന്നതുപോലെയാണു മനുഷ്യജീവിതത്തിനു ദുരിതങ്ങൾ. ചാണക്കല്ലു കത്തിക്കു തിളക്കവും മൂർച്ചയും നല്കുന്നു; അതുപോലെതന്നെ സങ്കടങ്ങൾ മനുഷ്യജീവിതത്തിനു ശോഭയും മേന്മയും വരുത്തുന്നു. ക്ലേശാക്രാന്തരായി, ആശ്വാസരഹിതരായി, നാം നട്ടംതിരിയുമ്പോൾ, ക്ലേശങ്ങൾ നമ്മെ ദൈവത്തോടു് ഉപര്യുപരി അടുപ്പിക്കുമെന്ന ചിന്തയാൽ നമുക്കു് ഉന്മേഷം പ്രാപിക്കാം. അവ വേഷം മാറിയ അനുഗ്രഹങ്ങളാണു്; ദൈവതുപ്പാദത്തിങ്കൽ അണവാനുള്ള കല്പടികളാണു്. ജീവിതത്തിന്റെ പരമോദ്ദേശ്യം സാധിക്കുന്നതിനുള്ള ഉത്തമോപകരണങ്ങൾ എന്ന ബോധത്തോടേ പുണ്യാത്മാക്കൾ അവയെ ഗാഢഗാഢം ആശ്ലേഷിച്ചു. ക്ഷണികമായ ആനന്ദദായകതപ്പല്ലായിരുന്നു അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ "നന്നു്" അഥവാ, കാമ്യം ആക്കിയിരുന്നതു്; പ്രത്യുത, ഈശ്വരസന്നിധിയിലേക്കു തങ്ങളെനയിക്കുന്ന ഏതൊന്നിനേയും നന്നു്, അഥവാ, കാമ്യം എന്നും ആ തൃസ്സന്നിധിയിൽനിന്നു തങ്ങളെ അപനയിക്കുന്ന ഏതൊന്നിനേയും തീയതു്, അഥവാ, വർജ്ജ്യം എന്നും അവർ പരിഗണിച്ചു.

സംക്ഷേപം. കവികളും ആധ്യാത്മശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ബുദ്ധിമാന്മാരും സുകൃതികളും സംസ്കൃതമാനസന്മാരുമായ സകലമാനപേരും ദുരിതങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം ഗ്രഹിച്ചു; അവർ അവയുടെ ഇരുണ്ടവശംമാത്രമല്ല തെളിഞ്ഞവശവും കണ്ടു. സയേനായിലേ വി. കാതറൈൻ പറയുന്നു:

"അഹോ! ദൈവം തന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്താൽ പുതിയ ലോകത്തെ മനുഷ്യന്റെ പുതിയ പ്രകൃതിക്ക് അനുഗ്രഹണമാക്കിത്തീർത്തു. മനുഷ്യൻ ആദിമാവസ്ഥയിൽനിന്നു നിപതിച്ചയുടനേ ലോകം ദുരിതങ്ങളാകുന്ന നീളമേറിയ മുള്ളുകൾ ഉത്പാദിപ്പിച്ചു; സകലതിലും അവനു പ്രാതികൂല്യം അനുഭവപ്പെട്ടു. ഇതു നമ്മുടെ ക്ഷേമത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള ഒരു ദൈവിക ക്രമവത്കരണംതന്നെയാണ്. ദിവ്യമായ ആ പരിപാലനശക്തി സന്തോഷത്തിന്റെ വിലാസരംഗമായിരുന്ന ലോകത്തെ സന്താപത്തിന്റെ നിവാസഭൂവാക്കിക്കൊണ്ടു നമുക്കു ലോകത്തെ വെറുക്കുന്നതിനും ഐതികങ്ങളെ വെടിഞ്ഞു പാരത്രികങ്ങളെ അഭിഗമിക്കുന്നതിനും വേണ്ട അനുഗ്രഹം നല്കി. ഇന്നും ലോകം ഇത്രമാത്രം അരോചകമായിരുന്നിട്ടും, അതിനെ മുറുകെപ്പിടിക്കത്തക്കവണ്ണം മനുഷ്യൻ അത്രയ്ക്കു അജ്ഞനും ഇന്ദ്രിയബദ്ധനുമാണ്. ആ നിലയ്ക്കു ലോകം സന്താപകരമല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ അവന്റെ ഗതിയെന്തായിരുന്നേനേ? എന്നാൽ, അനുഗ്രഹനിധിയായ ദൈവം തന്റെ പരിപാലനാവൈഭവംകൊണ്ടു മനുഷ്യനു സുകൃതാഭ്യാസത്തിൽ ഔത്സുക്യം ഉളവാക്കുന്നതിനും അവനെ സ്വർഗ്ഗീയസമ്മാനത്തിന് അർഹനാക്കുന്നതിനുമായി ലോകത്തെ ദുഃഖസമ്മിശ്രമാക്കിത്തീർത്തു.

സ്വർഗ്ഗീയപുരതപം അഭിലഷിക്കുന്ന എല്ലാവരും അതിനനുസൃതമാംവിധം സ്വഭാവരൂപവത്കരണം സാധിച്ചേ മതിയാവൂ. സ്വർഗ്ഗമന്ദിരനിർമ്മിതിക്കുപയോഗിക്കുന്ന സജീവശിലാഖണ്ഡങ്ങൾ അവയുടെ മാന്യസ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നതിനുമുൻപു ശില്പിയുടെ വിദഗ്ദ്ധഹസ്തങ്ങൾ അവയെ മുറിച്ചു ശരിപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ദീർഘകാലത്തേയ്ക്ക് അന്ധനായി ജീവിക്കേണ്ടിവന്ന ബിഷപ്പ് ഗാസ്സൺ ഡി സേഗ്വർ തിരുമനസ്സിലേ ഒരു ലേഖനത്തിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം. ലേഖനത്തിന്റെ തലക്കെട്ടിങ്ങനെയാണ്:— എനിക്കിത്രമാത്രം ദുരിതങ്ങൾ നല്കുവാൻ തക്കവണ്ണം ഞാൻ ദൈവത്തോട് എന്തു ദ്രോഹമാണു ചെയ്തതു്? അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ദൈവികരഹസ്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്ത അല്പവിശ്വാസികളേ, ദൈവം നിങ്ങളെ ദുഃഖിപ്പിക്കുമ്പോൾ, 'എന്നെ ഇങ്ങനെ പീഡിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ എന്തു ദ്രോഹമാണ് അങ്ങയോട് ചെയ്തതു്?' എന്നു ഭയങ്കരമായ ചോദ്യം ചോദിക്കല്ലേ."

നിങ്ങൾ ചെയ്തുകൂട്ടിയിട്ടുള്ളതും അനന്തമായ നരകാഗ്നികൊണ്ടു നിങ്ങൾ പരിഹരിക്കേണ്ടിയിരുന്നതുമായ ഒരു നൂറു പാപങ്ങൾ നിങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ മിക്കപ്പോഴും അവിടുത്തേയ്ക്കു കഴിയും.

തന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരാളും പുണ്യവാനല്ലെന്നും ശോധകസ്ഥലത്തേ ഭയങ്കരപീഡകൾ ഉസ്സഹമാണെന്നും അവയോടു തോലനംചെയ്യുമ്പോൾ ഐഹികദുരിതങ്ങൾ കേവലം നിസ്സാരമാണെന്നുമുള്ള വസ്തുത നിങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുവാൻ അവിടുത്തേയ്ക്ക് എപ്പോഴും കഴിയും.

സപ്തസ്ഥേയും നസ്രസ്സിലേ കാലിത്തൊഴുത്തിനേയും കാൽവരിയിലേ മരക്കുരിശിനേയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഐഹികജീവിതം ക്ഷണഭംഗുരമാണെന്നും ദുരിതങ്ങൾ ക്ഷമാപൂർവ്വം സഹിക്കുമ്പോൾ നാം തന്റെ പാദമുദ്രകൾ അനുഗമിക്കുമാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതെന്നും ക്ലേശങ്ങൾ ആത്മശുദ്ധീകരണത്തിനും പുണ്യസമ്പാദനത്തിനുമുള്ള അവശ്യോപകരണങ്ങളാണെന്നുമുള്ള വസ്തുത നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നമുക്കു മറുപടി നല്കുവാൻ അവിടുത്തേയ്ക്ക് എപ്പോഴും കഴിയും. അവിടുന്ന് ഒരുപക്ഷേ സത്യം വാക്കുകൾതന്നെ ആവർത്തിച്ചേയ്ക്കാം: "നിങ്ങൾ പ്രലപിക്കുകയും കണ്ണുനീർ വാർക്കുകയുംചെയ്യും; പക്ഷേ, ലോകം സന്തോഷിക്കും. നിങ്ങൾ ദുഃഖനിമഗ്നരായി

ത്തീരും; പക്ഷേ, നിങ്ങളുടെ ദുഃഖം സന്തോഷമായിപ്പകരും. പ്രസവാതുരയായ സ്ത്രീ ആസന്നമായ മുഹൂർത്തമോർത്തു ദുഃഖിക്കുന്നു. എന്നാൽ, പ്രസവം കഴിയുമ്പോൾ, ഒരു മനുഷ്യൻകൂടെ ലോകത്തു ജാതനായല്ലോ എന്ന ചിന്തയാൽ അവൾ തന്റെ ക്ലേശം വിസ്മരിച്ചുകളയുന്നു."

"അതുപോലെ, ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു ദുഃഖമുണ്ട്. ഞാൻ നിങ്ങളെ വീണ്ടും സന്ദർശിക്കും: നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ ആനന്ദഭരിതമായിത്തീരും; ആ ആനന്ദം നിങ്ങളിൽനിന്ന് ആരും അപഹരിക്കയുമില്ല....."

പുണ്യവാനാവട്ടെ, പാപിയാവട്ടെ, ഏതു മനുഷ്യനും ദുഃഖത്തിന്റെ അന്തരാർത്ഥം ഗ്രഹിക്കണം. അതു ദൈവത്തിന്റെ സന്ദർശനമാണ്; അതു് അവിടുത്തെ കാരുണ്യത്തിന്റെ അമൂല്യദാനമാണ്. അതു് അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ അന്യപരിശ്രമമാണ്.

ദൈവപുത്രനായ ക്രിസ്തുവിനാവട്ടെ, സൃഷ്ടിമകുടമായ കന്യാംബികയ്ക്കാവട്ടെ, സൃകൃതികർത്താക്കൾക്കുമാവട്ടെ, ഇതിൽപ്പരമായ ഒരു പാരിതോഷികം നല്കുവാൻ ദൈവത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

ക്രിസ്തുവോടൊന്നിച്ചു നാം സഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവിടുത്തോടൊന്നിച്ചു നാം മകുടം ചൂടുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെയാണു നാം മഹത്ത്വം പ്രാപിക്കേണ്ടതു്.

III

ധാർമ്മികദുരിതങ്ങൾ.

ധാർമ്മികദുരിതങ്ങൾ, അഥവാ, പാപം മനുഷ്യന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ശരിയായ കർമ്മപഥത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ഭ്രംശമാകുന്നു. ഇച്ഛാശക്തിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രദാനംചെയ്യുവെന്ന കാരണത്താൽ ദൈവം അതിന്റെ അപഭ്രംശത്തിനു കാരണം, അഥവാ, ഉത്തരവാദി ആയിത്തീരുമെന്നു വരുന്നില്ല. അവിടുന്ന് അതു സംഭവിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ

അതിനെ അവശ്യം സംഭവിക്കേണ്ടതു് ആക്കിത്തീർക്കുന്നില്ല. ഭൗതികദുരിതങ്ങൾപോലെ ധാർമ്മികദുരിതവും ഒരു ഭാവമല്ല; ഒരു അഭാവമാണു്. അതായതു്: ഇച്ഛാശക്തിയുടെ ശരിയായ പ്രവർത്തനം ഉണ്ടാകേണ്ടിടത്തു് അതുണ്ടാകാതിരിക്കുക: ശരി തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടിടത്തു തെറ്റു തിരഞ്ഞെടുക്കുക.

തെറ്റു പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സാധ്യത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഒരു അവശ്യാംശമല്ലെന്നുതന്നെയല്ല, ഒരു ദൗർബല്യവുമാണു്. അതുപോലെതന്നെ, പാപം ഒരു മാനസികപ്രമാദം മാത്രമല്ല; അതു് ഇച്ഛാശക്തിയിലുള്ള ദുഷ്ടതയുടെഫലം കൂടെയാണു്. ഗൗരവാവഹമായ ഒരു വിഷയത്തിൽ, പൂർണ്ണമായ അറിവോടും സമ്മതത്തോടുംകൂടെ ദൈവത്തെ ധിക്കരിക്കുക ഒരു വലിയ തിന്മയാകുന്നു. അതു ദൈവമഹത്ത്വത്തെ അവഗണിക്കുന്നു. അതു നമ്മെ ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധയിൽ കുറ്റക്കാരും ശിക്ഷാർഹരുമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതു് ആത്മാവിന്റെ ജീവൻ എന്ന നിലയിൽ വർത്തിക്കുന്ന ദൈവപ്രസാദത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ മാരകപാപമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു. ആ മാതിരി പാപത്തോടേ മരിക്കുന്നപക്ഷം അതു് അനന്തമായ നരകദുരിതങ്ങൾക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നു.

ദൈവം തന്റെ കാരുണ്യാതിരേകത്താൽ ക്രിസ്തുവഴിയായി നമ്മുടെ പാപത്തിന്റെ കുറ്റത്തിനും അനന്തശിക്ഷയ്ക്കും വിമുക്തി നല്കിയിട്ടുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, പാപമോചനത്തിനായി ക്രിസ്തു കൂദാശകൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും നാം ദൈവത്തെ ദ്രോഹിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു പശ്ചാത്തപിക്കുകയും പരിഹാരം ചെയ്യുകയും വേണം. ക്രിസ്ത്യാനികൾ "ആകാശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന" എന്ന പ്രാർത്ഥനയിൽ പ്രതിദിനം പാപമുക്തിക്കും പ്രലോഭനങ്ങളിൽ വിജയം നേടുന്നതിനുള്ള ശക്തിയ്ക്കും വേണ്ടി ദൈവത്തോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ലോകം, ദുർവ്വാസനകൾ, ജഡം, പിശാചൻ ഇവ ഒത്തുചേർന്നു പാപത്തിന്റെ നികൃഷ്ടതയും ഗൗരവവും ഗോപനംചെയ്യുന്നതിനായി ഭയങ്കരമായ ഒരു ഗൂഢാലോചനതന്നെ നടത്തിപ്പോരുന്നു. പക്ഷേ, പാപ

ത്തിനു പരിഹാരം ചെയ്വാൻവേണ്ടി ക്രിസ്തു സഹിച്ച പീഡകളേയും മരണത്തേയും ആദത്തിന്റെ പാപം നിമിത്തമുണ്ടായ ദുഷ്ഫലങ്ങളേയും ദൈവഭക്തന്മാരുടെ പാപത്തിനു സഹിച്ച അനന്തശിക്ഷയേയും കുറിച്ച് ശരിയായി ധ്യാനിക്കുന്നപക്ഷം ആ ദുരാലോചനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം നമുക്കു വെളിപ്പെട്ടുന്നതാണ്. ലോകം പാപത്തെ വെറുമൊരു സാമൂഹ്യികാപമര്യാദയായിമാത്രമേ കരുതുന്നുള്ളൂ. അത് മാവിനു നേരിട്ടുന്ന ഭയങ്കരനാശങ്ങളെ അതു മറച്ചുകളയുന്നു. "സപ്പ്ത്തിന്റെ മുൻപിൽ നിന്നെന്നവണ്ണം പാപത്തിൽനിന്നു ഓടിമാറുക." ദിവ്യസത്യവും യുക്തിയും നമുക്കുകാണിച്ചുതരുന്ന പാപഫലങ്ങൾമൂലം പാപത്തിന്റെ ഭയങ്കരത നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും.

ധാർമ്മികതിന്മയുടെ അനന്തരഫലങ്ങൾ: മനുഷ്യൻ ജീവാവസാനംവരെ പശ്ചാത്തപിക്കാതെനിലനിന്നിക്കൊണ്ടുപോരുന്ന ധാർമ്മികതിന്മ അനന്തരജീവിതത്തിൽ അവനെ നിത്യശിക്ഷയ്ക്ക് അർഹനാക്കുമെന്നതു് ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണു്. എങ്കിലും അതു മനുഷ്യബുദ്ധിയെ പലപ്പോഴും ചഞ്ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ല. സ്നേഹമൂർത്തിയായ ദൈവം തന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ ഒന്നിനെ ഇങ്ങനെ നിർദ്ദയം അനന്തമായ ശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയമാക്കുക സംഭവ്യമാണോ എന്നാണു ചിലരുടെ സംശയം. നിത്യനരകം അർഹിക്കത്തക്ക അപകടത്തിൽ ആക്കാതെതന്നെ നമ്മെ പരീക്ഷിക്കുവാൻ അവിടുത്തേയ്ക്കു കഴിയുകയില്ലായിരുന്നോ? അഗ്നിയുടെ അടുക്കലിരിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടി തീയിൽ സപ്രമേധയാ ചാടി ദേഹം പൊള്ളിക്കുന്നുവെങ്കിൽ നാം അതിനെ പഴിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. പക്ഷേ, അതിനെ തീയുടെ അടുക്കലിരുത്തിയ പിതാവു നിർദ്ദോഷനാണെന്നു നാം പറയുമോ? ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ദൈവത്തിനു മനുഷ്യനെ നരകശിക്ഷയ്ക്ക് അർഹനാക്കിയേക്കാവുന്ന ഒരു പരീക്ഷണത്തിനു വിധേയനാക്കാതെതന്നെ തന്റെ മഹത്വവും പ്രതാപവും സംരക്ഷിക്കുവാൻ

കഴിയുമായിരുന്നില്ലേ? നമുക്കു നിഷ്പ്രയാസമായ ഒരു പരിശോധനം നടത്താം.

ക) ഗൗരവാവഹമായ കുറ്റങ്ങൾ നരകാർഹങ്ങളല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നമ്മുടെ പരീക്ഷ വെറുമൊരഭിനയംമാത്രമായിരുന്നേനേ—കുറേക്കാലത്തേ ശിക്ഷയ്ക്കുശേഷം, പശ്ചാത്താപമില്ലാത്ത പാപികൾക്കുടെയും സ്വർഗ്ഗം പ്രാപിക്കുകയാണെങ്കിൽ അവർ പാപത്തെ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെത്തന്നെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. പാപത്തിനെതിരായുള്ള ദൈവശാസനം ദുർബലവുമായിത്തീരും. ദുഷ്ടശിഷ്ടന്മേ മെന്നിയേ എല്ലാവരും സ്വർഗ്ഗവാകാശികളായിത്തീരും. ആ സ്ഥിതിക്ക് എല്ലാവരുംതന്നെ രണ്ടു ലോകത്തിലും യഥേഷ്ടം സുഖിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കും. ദൈവത്തിന്റെ നിയമങ്ങൾതന്നെ വിസ്മരിക്കപ്പെടും.

ഖ) പാപികൾക്കു നരകഭയം ആവശ്യകമാണു്— എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ പ്രസ്തുത ഭയം പ്രലോഭനങ്ങൾ അമർത്തുന്നതിനും പാപം ചെയ്താൽ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നതിനും നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷേ,ഇതു സംഭവിക്കണമെങ്കിൽ നരകം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിരിക്കണം. നമ്മുടെ ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതി അനന്തമായ സമ്മാനത്തിന്റേയും അനന്തമായ ശിക്ഷയുടേയും ഇടയ്ക്കാണു്. വേറൊരു സ്ഥിതിക്കായി മുറയിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല.

ന) ദൈവത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു ഭംഗംനേരിടുന്നു—ഇന്നത്തേതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സ്ഥിതിയിൽ ലോകം ആയിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു വാദിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥം നാം ആവശ്യപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ലോകം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ദൈവം ബാധ്യസ്ഥനാണെന്നത്രേ. ഇതു പരമാബദ്ധമാണു്. സൃഷ്ടികളുടെ അഭീഷ്ടമനുസരിച്ചു സ്രഷ്ടാവു തന്റെ പ്രവർത്തനപരിപാടി ക്രമവത്കരിക്കണംപോലും! അവിടത്തേയ്ക്കു നരകമില്ലാത്തതായ ഒരു പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു.

അപ്പോൾ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ പാടേ മാറിയിരിക്കും. നമുക്കു പകരം വേറെ സൃഷ്ടികൾ ഉണ്ടായിരിക്കും. നമ്മിൽനിന്ന് അവിടത്തേയ്ക്കു ലഭിക്കുന്ന അതേ സ്തുതിയും മഹത്ത്വവും അപ്പോൾ ലഭിക്കയില്ല. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിൽ ദൈവത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശ്യം അവിടുന്നതന്നെയായിരുന്നു. സെൻറു തോമസ് പറയുന്നു: "സ്വന്തം നന്മയും ശക്തിയും ജ്ഞാനവും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനാണു ദൈവം സൃഷ്ടികർമ്മം നടത്തുന്നതു്. സൃഷ്ടിയുടെ വൈശിഷ്ട്യത്തിനു നിദാനമായി അതിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന സ്വന്തം പ്രതിച്ഛായയാൽ അവിടുന്നു സംപ്രീതനുമാണ്. ദൈവത്തിനു സ്വകീയമോ പരകീയമോ ആയ ഏതു പ്രവൃത്തിക്കുമുള്ള ഏക പരമോദ്ദേശ്യം സ്വന്തം സംതൃപ്തിയാണ്. ഇതു, താഴ്ശമായ ഒരു സംതൃപ്തിയുടെ ആവശ്യം അവിടത്തേയ്ക്കുള്ളതുകൊണ്ടല്ല; പ്രത്യുത, എല്ലാ അസ്തിത്വത്തിൻറേയും നിദാനവും കേന്ദ്രവും അന്ത്യവും അവിടുന്നുമാത്രമായതുകൊണ്ടാണ്. തന്നിമിത്തം ഇതുതന്നെ പ്രപഞ്ചത്തിൻറെ അസ്തിത്വത്തിനും ധാർമ്മികതിനും അതിൽ ആവിർഭവിപ്പിക്കുന്ന ഉദിതങ്ങൾക്കും മതിയായ കാരണമാണ്. ദൈവം പ്രപഞ്ചത്തെ തൻറെ ആനന്ദത്തിനായിട്ടാണു പ്രഥമമായി ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മനുഷ്യനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവൻറെ ശ്രേയസ്സു് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതിൽ സ്രഷ്ടാവിനുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടു പരിപൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നതിലാണ്. നമ്മിൽ ആരും നരകശിക്ഷ അനുഭവിക്കരുതെന്നു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൈവം പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയിൽ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാനലക്ഷ്യം മാറിക്കളയണമെന്നു വാദിക്കുക ധിക്കാരംതന്നെയല്ലേ? നമ്മുടെ സ്രഷ്ടാവിനു വ്യവസ്ഥകൾ നിർദ്ദേശിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ നാമാരാണ്?

൪) ദൈവത്തിൻറെ ജ്ഞാനവും ശക്തിയും ചോദ്യംചെയ്യപ്പെടുന്നു—നിലവിലിരിക്കുന്ന ലോകസ്ഥിതിയെ ന്യായീകരിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തിൻറെ പരമകർതൃത്വം മതിയായ കാരണമാണെന്നു നാം കണ്ടു. എന്നാൽ, അതിനെക്കാൾ ശക്തിമത്താ

യ ഒരു കാരണമുണ്ട്. വി. അഗസ്റ്റിൻ പറയുന്നു: "തിന്മയിൽ നിന്നുപോലും നന്മയുളവാക്കുവാൻവേണ്ട ശക്തിയും സന്മനസ്സും ദൈവത്തിനില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ദൈവം തന്റെ സൃഷ്ടികളിൽ തിന്മയ്ക്കു സ്ഥാനം അനുവദിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ദിവ്യമോ മാനുഷമോ ആയ ഏതൊരിച്ഛാശക്തിക്കും നന്മയല്ലാതെ ഒന്നും ഉളവാക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. തന്നിമിത്തം, ജീവൻ രക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി അംഗഛേദം ചെയ്യുന്ന ഒരു വൈദ്യനെപ്പോലെ ദൈവം നന്മയുളവാക്കുവാൻവേണ്ടി പ്രകൃതിജന്യമായ തിന്മകൾ അനുവദിക്കുകമാത്രമല്ല ഉളവാക്കുകതന്നെയും ചെയ്യാറുണ്ട്. ധാർമ്മികതിന്മ ദൈവം ഒരിക്കലും ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല; എന്നാൽ, അതു സംഭവിക്കുവാൻ ദൈവം അനുവദിക്കാറുണ്ട്. ഈ അനുവാദംനിമിത്തം അതു് അവശ്യം ഭവിക്കേണ്ടതായിത്തീരുന്നില്ല. അതിനാൽ, ഈ അനുമതി ന്യായീകരിക്കത്തക്കതുമാണ്. സെൻറു തോമസ് പറയുന്നു: "പ്രത്യേകോദ്ദേശ്യത്തോടേ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരാൾ, ശക്തിയിൽപ്പെട്ടിടത്തോളം, സകലപ്രതികൂല്യങ്ങളും നിവാരണംചെയ്യാൻ ബാധ്യസ്ഥനാണ്. ഇങ്ങനെയാണ് ഒരു കുടുംബാധിപൻ തന്റെ കുടുംബത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്യേണ്ടതു്. എന്നാൽ, മനുഷ്യവംശത്തിന്റെ മാത്രമല്ല, അഖിലലോകത്തിന്റേയും അധിപനായ ദൈവം തന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽപ്പെട്ടവയുടെയെല്ലാം പൊതുവായ ക്ഷേമത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു പ്രത്യേകവിഷയങ്ങളിൽ പ്രത്യേകവൈകല്യങ്ങൾ അനുവദിച്ചേക്കാം. തന്നിമിത്തം, ധാർമ്മികാപഭ്രംശങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതിനോ സംഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനോ അവിടുന്ന് അഭിലഷിക്കുന്നില്ല; അവിടുന്ന് അവയെ അനുവദിക്കുക (പ്രതിരോധിക്കാതിരിക്കുക)യും പശ്ചാത്താപികളായ കുറ്റക്കാരോടു ക്ഷമിക്കുകയും അല്പാത്തവരെ ശിക്ഷിക്കുകയും മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്. എല്ലാംകൂടെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, നമുക്കു യാതൊന്നും സഹിക്കുവാനില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയെ അപേക്ഷിച്ചു് ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയാണു നല്ലതെന്നു ദൈവം കാണുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. ലോകം അതിന്റെ

ആദ്യത്തെ സുന്ദരാവസ്ഥയിൽത്തന്നെ വർത്തിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ, ഇന്നത്തേതിനെക്കാൾ കുറച്ചുപേർമാത്രമേ സ്വർഗ്ഗ ഭാഗ്യത്തിനർഹരായിത്തീരുമായിരുന്നുള്ളൂ എന്നു വരാം. ദൈവം തന്റെ അപരിമേയമായ ജ്ഞാനത്താൽ നമുക്ക് ഏറ്റവും നല്ലതു് എന്താണെന്നു കാണുകയും അതനുസരിച്ചു് എല്ലാം ക്രമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ ദുർബ്ബലമായ ബുദ്ധി ഉത്തമമായതെന്തെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു സമർത്ഥമല്ല. എന്നാൽ, ഒന്നു തീർച്ചയാണു്: ക്ലേശപൂർണ്ണമായ ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ഉത്തമമായതുമാത്രമേ അനന്തജ്ഞാനനിധിയായ ദൈവം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, ഇന്ന സ്ഥിതിയിൽ നാം ജനിക്കേണ്ടതാണു് എന്നു വാദിക്കുവാൻ നമുക്ക് അവകാശമൊന്നുമില്ലല്ലോ.

സമാപ്തി.

മനുഷ്യന്റെ സ്വതന്ത്രത്വം, പാപിഷ്ഠമായ അവസ്ഥ, ക്രിസ്തുവഴിയായുള്ള പുനരുദ്ധാരണം, ദൈവപ്രസാദപരിപാലനങ്ങൾ, നമ്മുടെ ശാശ്വതാനന്ദം ഇവയെ മുൻനിറുത്തിക്കൊണ്ടായിരുന്നു, ദുരിതങ്ങളെ അധികരിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ചർച്ച. ഇവ അവഗണിക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത വസ്തുതകളാണു്. ഇവയെ വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടു ദുരിതരഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഏതൊരാളും നൈരാശ്യകൂപത്തിൽ നിപതിക്കയേ ഉള്ളൂ. ക്രിസ്തുമതം ദുരിതങ്ങളുടേയും പാപങ്ങളുടേയും നേർക്കു കണ്ണടയ്ക്കുകയല്ല, അവയുടെ സ്വഭാവത്തെ യുക്തിപൂർവ്വം വിശദീകരിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്; ദുസ്സഹദുരിതങ്ങൾക്കിടയിലും ആനന്ദം നല്കുവാൻ അതിനു കഴിയും; ഇതാണു ദുരിതപ്രശ്നത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രായോഗികമായ സമാധാനവും. പക്ഷേ, ആ സമാധാനം പൂർണ്ണമല്ല. എല്ലാ വസ്തുതകളും നമുക്കു സുഗ്രഹമാകുന്നതുവരെ അതു് അങ്ങനെ മാത്രമേ ആയിരിക്കുകയുള്ളൂ. എങ്കിലും സുജ്ഞാതങ്ങളായ വസ്തുതകളെ ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ടു നമുക്ക് അജ്ഞേയങ്ങളെ വിഗണിച്ചു മനസ്സമാധാനം പാലി

ക്കുവാൻ കഴിയും. ദൈവം സകലഗുണസംപൂർണ്ണനാണ്. അവിടുന്നു സദ്ഗുണമൂർത്തിതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ ക്ഷേമം മാത്രമേ അവിടുന്നു കാംക്ഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവുമായ ദുരിതങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ലോകസ്ഥിതി ദൈവം സമ്പ്രമേധയാ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്.

താഴെപ്പറയാൻപോകുന്ന വസ്തുതകളും സംശയരഹിതങ്ങളാണ്:—പീഡകളും ദുഃഖങ്ങളും വെറും കലപ്പില്ലാത്ത ദോഷങ്ങളല്ല. ഉപരിനന്മകൾ ലാക്കാക്കി ദൈവം അവ ഉളവാക്കുകയോ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ദുരിതങ്ങളിൽ ഒരു നല്ല പങ്കും, പാപങ്ങൾ മുഴുവനും മനുഷ്യർതന്നെയുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. അക്കാര്യത്തിൽ ദൈവം ഇടപെട്ട് അവ നിരോധിക്കേണ്ടതില്ല. കാരണം: അദ്ഭുതങ്ങൾ വിരളമായിരിക്കണം; നിയതിയുടെ സാധാരണഗതിക്കും ഭംഗംവരുത്തുവാൻ പാടില്ല. പാപത്തിന്റെനേർക്കു ദൈവം കണ്ണടച്ചുകളയുന്നില്ല. അതു ചെയ്യരുതെന്ന് അവിടുന്ന് ആജ്ഞാപിക്കുന്നു. ചെയ്തുപോയവർ പശ്ചാത്തപിച്ചാൽ അവിടുന്നു ക്ഷമിക്കുന്നു. പാപകൃത്തുകളെ അവിടുന്ന് ഈ ജീവിതത്തിലോ ഭാവിജീവിതത്തിലോ ശിക്ഷിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ലോകഗതിയിൽ പ്രലോഭനങ്ങൾക്കെതിരായി സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിച്ചു പോരാടുന്നതിലാണ് മനുഷ്യന്റെ ഉത്കർഷം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ദുഷ്ടബുദ്ധിയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനായി അനന്തശിക്ഷയെന്ന ആയുധം സദാ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അതു് അനർഹമായി ആരേയും ഉപദ്രവിക്കുമെന്നു കരുതേണ്ടതില്ല. ഈദൃശമായ പരിഗണനംകൊണ്ടു നമ്മുടെ യുക്തിക്കുതന്നെ ഈ ലോകത്തിന്റെ മൗലികമായ നന്മയേയും ദൈവപ്രവർത്തനത്തിന്റെ യുക്തിയുക്തതയേയും സാധൂകരിക്കുവാൻ കഴിയും.

എന്നാൽ, ക്രിസ്തുമതത്തിന്—ക്രിസ്തുമതത്തിനുമാത്രം—ഉപരിവിശുദ്ധമായ ഒരു സമാധാനം നല്കുവാൻ കഴിയും. മുൻപ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ, ദൈവത്തിനു മനുഷ്യനെസ്സംബന്ധിച്ച് അത്യുത്കൃഷ്ടമായ ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുണ്ട്. അതിന്റെ

പാപം അവ വിഫലമാക്കി. അപ്പോൾ ദൈവംതന്നെ മനുഷ്യാവതാരം ചെയ്തു അവ വീണ്ടും ക്രമപ്പെടുത്തി. ദൈവം ക്ഷമാലുവായ ഒരു പിതാവാണെന്നും താൻ മനുഷ്യവംശരക്ഷകനാണെന്നും ക്രിസ്തു നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചു. ആകയാൽ ഈലോകം ദൈവപുത്രന്റെ മരണംതന്നെയും ആവശ്യപ്പെട്ട സ്ഥിതിക്ക് അതിനെ ഇങ്ങനെതന്നെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ദൈവം നിശ്ചയിച്ചതു നിരുദ്ദേശനായിട്ടാണു് എന്നു സംശയിക്കുവാൻ പോലും അവകാശമില്ല.

കുരിശിന്റെ മഹാരഹസ്യം ദൈവത്തെ പീഡാസഹനത്തിൽ നമ്മുടെ സഖാവും നമ്മുടെ പാപങ്ങളുടെ പരിഹാരവും നമ്മുടെ ആത് മാക്കളുടെ കരുണാനിധിയായ ഭിഷഗ്വരനുമായി നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നു. സ്നേഹനിഖ്യമായ ഒരു സമുദായം സ്ഥാപിക്കുക, അവിടെ തന്റെ വാത് സല്യത്തിന്റെയും നന്മയുടേയും ലക്ഷ്യമായി സ്വന്തം കുരിശു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക ഇതാണു ദൈവത്തിന്റെ അഭീഷ്ടം. വി. പൗലോസു പറയുന്നു: "പാപം പെരുകിയിരുന്നിടത്തു കാരുണ്യം അതിലധികം പെരുകി." ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്രൂശുമരണം നമ്മെ പാപത്തിൽനിന്നു വിടിർത്തി പ്രകൃത്യതീതാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു പുനരുദ്ധരിച്ചു. പക്ഷേ, അമർത്യതാദിവരങ്ങൾ നമുക്കു വീണ്ടും നല്കിയില്ല. എങ്കിലും അവിടുത്തെ ജ്ഞാനം നമ്മുടെ അജ്ഞതയേയും രാഗാദികളേയും ദുരിതങ്ങളേയും നമ്മുടെ ആധ്യാത്മികാഭിവൃദ്ധിക്കു നിമിത്തങ്ങളാക്കിത്തീർത്തു. ആനന്ദവും പരിശുദ്ധിയും സമ്പാദിക്കുന്നതിനായി നാം ചെയ്യുന്ന അധ്വാനത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യംതന്നെ തിന്മകൾ സംഭവിക്കുവാൻ അനുവദിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തിനു മതിയായ കാരണമായിരുന്നിരിക്കണം. പാപങ്ങൾ നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനും ദൗർഭാഗ്യവശാൽ പാപകൃത്യം ആചരിച്ചുപോയാൽ അതിൽനിന്നു വിമുക്തി നേടുന്നതിനും തികച്ചും പര്യാപ്തമായ ഉപകരണങ്ങൾ ദൈവം നമുക്കു നല്കുന്നു. പാപികളെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനാ

യി കരുണാനിധിയായ ദൈവം അവലംബിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ അത്ഭുതാവഹമാണ്.

അതുപോലെതന്നെ അജ്ഞേയവും അത്ഭുതാവഹവുമാണു ദൈവത്തിന്റെ പരിപാലനവൈഭവം. ക്രിസ്തു അരുൾചെയ്യുന്നു: "ഒറ്റക്കരുവിപോലും ദൈവത്താൽ വിസ്മരിക്കപ്പെടുന്നില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ, അനേകം കരുവികളെക്കാൾ വിലപ്പെട്ടവരാണു നിങ്ങൾ." (ലൂക്കാ 12, 6) സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പരമകാരുണികനും സർവ്വജ്ഞനുമായ ഒരു പിതാവു നമുക്കുണ്ട് എന്ന ബോധത്തോടെ നാം ക്ലേശങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും സഹിക്കണം.

പോരാ, നമ്മുടെ ഈ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതിനുവേണ്ടി നാം ദൈവത്തിനു കൃതജ്ഞതാഗീതം പാടണം. ഒരുപക്ഷേ, ഇതിനെക്കാൾ അനേകമടങ്ങു ഉത്കൃഷ്ടമായ ലോകങ്ങൾ മാറിവച്ചിട്ടായിരിക്കണം ഇതിനെ അവിടുന്നു സ്നേഹിച്ചതു. അവിടുന്ന് അരുൾചെയ്യുന്നു: "എന്റെ ആനന്ദം മനുഷ്യരോടുകൂടെ ആയിരിക്കുന്നതിലാണ്." നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവിടുന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ളവതന്നെ അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ പാരമ്യം സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മോടു പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലുള്ള കാരുണ്യം അവിടുന്നു മാലാഖാമാരോടു പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, അവർ, കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ അസൂയപ്പെട്ടേനേ. മനുഷ്യാവതാരംവഴിയായി ദൈവം മനുഷ്യത്വത്തെ അനർഹമാംവിധം മഹത്ത്വപ്പെടുത്തുകയാണു ചെയ്തത്. നമ്മുടെ രക്ഷകനെക്കുറിച്ചു നമുക്ക് ആനന്ദിക്കുകയും അഭിമാനംകൊള്ളുകയുംചെയ്യാം. ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ കഴഞ്ചുമറിഞ്ഞ ഉള്ളുകള്ളികളും ഗ്രഹിക്കുവാൻ നിശിതമായ ചിന്താപാടവം ആവശ്യകമാണെന്നതു വാസ്തവംതന്നെ. മൂല്യപരിഗണനം നടത്തുന്ന ബുദ്ധിയുടെ ഔത്കൃഷ്ട്യത്തെ ആശ്രയിച്ചാണല്ലോ അതിന്റെ പരിമിതിനിർണ്ണയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു.

ഒരിക്കൽ രണ്ടു മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ തടവുമുറിയുടെ ജനാലകളിൽക്കൂടെ പുറത്തേയ്ക്കുനോക്കി. ഒരാൾ ഒരു ചളിക്കുഴികണ്ടു; അപരൻ നക്ഷത്രങ്ങളേയും. നമുക്ക് ഈലോകത്തെ സങ്കു

ചിതമനസ്കതയോടെയോ, മഹാമനസ്കതയോടെയോ വീക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും. ഏതായാലും നാം ഈലോകത്തെക്കുറിച്ചു ചെയ്യുന്ന നിണ്ണയം സ്രഷ്ടാവിന്റെ അനന്തമായ ശക്തി, ജ്ഞാനം, സ്നേഹം ഇവയിൽ നിസ്സീമമായസ്നേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണം. ഈ ലോകം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു ദൈവത്തിനു പ്രേരകമായിരുന്നതു് അവിടത്തെ സ്നേഹമായിരുന്നു. ആ സ്നേഹം ചിലപ്പോഴെല്ലാം അവഗണിക്കപ്പെടുകയോ നിരസിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അതു് അവിടത്തേക്കുറവല്ല. ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തെ സ്വീകരിക്കയോ തിരസ്കരിക്കയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യനുണ്ടു്. അവൻ അതു തിരസ്കരിക്കുന്നപക്ഷം ഒരു ദൈവത്തിന്റെ രക്തമാണു് അവൻ നഷ്ടമാക്കുന്നതു്; സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം നിത്യസൗഭാഗ്യം അവൻ കൈവശപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്യും. ഓ! ദൈവം തന്റെ പ്ലാൻ നിശ്ചയിച്ചതിൽ ഒരു തെറ്റും വരുത്തിയിട്ടില്ല. എല്ലാം അവിടുന്നു മുൻകൂട്ടിക്കാണുകയും ഇച്ഛിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ സ്നേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി തിന്മ സംഭവിക്കുവാൻ അവിടുന്നു് അനുവദിച്ചു. "പാപം പെരുകിയിടത്തു സ്നേഹം അത്യധികം പെരുകി."

NIHIL OBSTAT.

Fr. JOHN JOSEPH, O. C. D.

IMPRIMATUR.

✠ JOSEPH ATTIPETTY,

Ernakulam, 15-4-1941. *Abp., Verapoly.*

Printed and published by Br. James for the 'S. H. League', at the J. M. Press, Seminary, Alwaye.

സ്നേഹരാജനായ ഈശോ. ആധുനിക തിരുഹൃദയപ്രേഷിതനായ റവ. ഫാ. മത്തെയോ ക്രൗളി അവർകളുടെ ഭവനപ്രസിദ്ധമായ «Jesus King of Love» എന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഭാഷ. ഈശോയുടെ ദിവ്യഹൃദയഭക്തർക്ക് ഈ പുസ്തകം അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദമായിരിക്കും. വില. ഫ്രണ.

സത്യസഭ. ഇംഗ്ലീഷിൽ എം. ഫീലൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള «The Straight Path» എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു സ്വതന്ത്രതർജ്ജമ, 'സത്യസഭ'യെന്ന അഭിധാനത്തിൽ ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മാർ സെവേരിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമനസ്സിലേ ആകർഷകവും അർത്ഥഗർഭവുമായ അവതാരികയോടുകൂടിയതു്. വില. ന്യണ.

സത്യവേദപ്രകാശിക (നാലുഭാഗങ്ങൾ)

കുട്ടികളുടെ അഭിരുചിയെ മുൻനിറുത്തി ആകർഷകമായിരചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വേദോപദേശഗ്രന്ഥമാണ് «The Practical Catechist» എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തിന്റെ പരിഭാഷയായ ഞങ്ങളുടെ "സത്യവേദപ്രകാശിക". ഇതിന്റെ ഒന്നാംരണ്ടും ഭാഗങ്ങളിൽ വിശ്വാസസത്യങ്ങളേയും മൂന്നാംഭാഗത്തിൽ വേദപ്രമാണങ്ങളേയും നാലാംഭാഗത്തിൽ വി. കൂദാശകളേയും സമൃക്കായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. കഥാകഥനരീതിയിൽ ലളിതമായ ഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സത്യവേദപ്രകാശിക ഇതുവരെ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വേദപാഠഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമാണെന്നു പറയുവാൻ ഞങ്ങൾ മടിക്കുന്നില്ല. അദ്ധ്യേതാക്കൾക്കും അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും ഈ ഗ്രന്ഥം ഒന്നുപോലെ ഉപകാരപ്രദമേയ്തു.

ഒന്നാംഭാഗം വില ഒണ. രണ്ടാംഭാഗം വില വ്യണ. മൂന്നാംഭാഗം വില ന്യണ. നാലാംഭാഗം വില വ്യണ.

നാലുഭാഗങ്ങളും ഒന്നിച്ചെടുത്താൽ ഫ്രക. ണമാത്രം

Reg. No. T. 123. L. No. 227

ഇതാ തയ്യാറായിരിക്കുന്നു!!

"ലക്ഷങ്ങളുടെ വിശ്വാസം."

(ഒന്നാം ഭാഗം).

(പരിഭാഷകൻ, റവ. ഫാ. തോമസ് ഇഞ്ചയ്ക്കലോടി.)

ഒരു തികഞ്ഞ സാഹിത്യകാരനെന്നു വിശ്വവിശ്രുതി നേടിയിട്ടുള്ള റവ. ഫാ. ജോൺ എ. ഓബ്രിയൻ പി. എച്ച്. ഡി., എൽ. എൽ. ഡി. അവർകളാൽ വിരചിതമായിട്ടുള്ള «The Faith of the Millions» എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഭാഷയാണു "ലക്ഷങ്ങളുടെ വിശ്വാസം." യഥാർത്ഥക്രിസ്തുസഭയേതെന്നു യുക്തിയിൽനിന്നും ചരിത്രത്തിൽനിന്നും വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ വേണ്ടുംവണ്ണം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം, മാർപ്പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വം, ആദിയായ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെപ്പറ്റി പലർക്കുമുള്ള സംശയങ്ങളെ ഈ ഗ്രന്ഥം നിവാരണം ചെയ്യുമെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാന്തരമില്ല. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരും മറ്റു അകത്തോലിക്കരും കത്തോലിക്കാസഭയെക്കുറിച്ച്, തെറ്റിദ്ധാരണമൂലം, പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു പൂർണ്ണസമാധാനം ഇതിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ പുനരൈക്യപ്രസ്ഥാനം ശക്തിപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത്, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുറപ്പാട് അത്യന്തം സന്ദർഭോചിതമായിരിക്കുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വന്ദ്യദിവ്യശ്രീ ചൂളപ്പറമ്പിൽ അലക്സാണ്ടർ മെത്രാനച്ചൻ തിരുമനസ്സിലേ പ്രൗഢമായ ആമുഖം ഗ്രന്ഥത്തിന് ഒരു ഭൂഷണമായിട്ടുണ്ട്. വില ഫാണ.

വേദപുസ്തകം:

ആവർത്തനാഗമം വില ഫാണ. നാളാഗമം വില ഫാ൪ണ.

ആചാര്യന്മാർ വില ഫാണ.